PROMIN

ПРОМІНЬ

No. 5
MAY
1982

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXIII ТРАВЕНЬ 1982 Ч. 5

Виходить раз у місяць

Видає

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$12.00
Передплата до інших країн	12.00
Поодиноке число	1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 5 MAY, 1982 VOL. XXIII

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$12.00
Subscription in other countries	12.00
Single copy	1.20

Address:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Ярина Зоряна — Поклін Матері	1
Катря Гуцал — Лист у вічність	1
Ніна Кузьменко — В житті буває лише раз весна	2
Іван Франко — Юнацька пісня	2
Тоня Горохович — Іван Франко	3
А. Звоздецька — Вісті з Централі	6
М. Л. М. — Розшуки тканин традиційної української канадіяни	7
Т .Г. — Берімо участь у допомозі політичним в'язням	8
Н. К. — Танцювальний ансамбль Шумка та його творці	9
О .Пчілка — Спогади про М. Драгоманова	10
Лелія Митрук — Ми вдячні Союзові	14
Florence Romanchuk — National Council of Women of Canada — Brief	15
John Graser — Human Rights — and Wrongs	17
М. Адамовська — На Україну	18
Відділ для дітей	19
М. Лазарук — З родинного свята	20
Д. Черевик і А. Шевель — Провінц. З'їзд Союзу Українок в Манітобі	21
Родинна і громадська хроніка	22
Річні звіти відділів	27
Квіти незабутнім	30
С. Кульба — Довкола дому	32
І. Вахна — Українська вишивка	32

НА ОБКЛАДИНЦІ — С. Карафа-Корбут: Материнство.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, а англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainian Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Woziy	0.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

#25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Ярина Зоряна

ПОКЛІН МАТЕРІ

„Поклін Вам Матері Великого Народу
Поклін і ділам Вашим і недолі
Що Ви тернистим шляхом крізь негоди
Сміливо йшли, святі, без авреолі..."

Л. Храплива

Поклін Вам Українські Матері, що зуміли передавати духові цінности народу — з покоління в покоління.

Що, Ви були джерелом духової скарбниці, зберегли рідну мову, прадідну віру, — звичаї, — через сотки літ неволі, лихоліття та жорстокої тиранії.

Що, Ви вщепляли в душах Ваших дітей, любов і прив'язання до кожної грудки землі, що її немилосердно топче ворожий чобіт.

Поклін Вам, бо Ви в любові безмежній, чистій ясній й правдивій — засвідчуєте дію живого Бога!

Поклін Вам могили наших Страдниць-Матерів, на уярмленій Батьківщині... і по всіх світах!

Гарячий привіт-поклін Вам трудолюбиві Материнські руки, по колгоспах... тюрмах і засланнях.

Поклін, пошана — у День цей травневий,
Всім Матерям, що душа їх терпить.
Усміх погідний, — мов запах вишневий,
Хай серця Ваші — облегшить на мить!

До Дня Матері — 1982 р.

Катря Гуцал

ЛИСТ У ВІЧНІСТЬ

(Моїй Матері)

Які чудові були ці травневі вечори, як ми стояли з повними долонями запашних квітів: папороті, зілля з лісу та левад. Складали їх малими руками в букети, щоб замаїти престіл Богородиці.

Ти йшла побіч нас, підганяла — щоби не спізнитися на „Маївку".

Після цілоденного, тяжкого труду, Ти навколішках благала долі для своїх дітей:

„Пресвятая Богородице Спаси нас"! Твій соковитий, повний голос, сплітався з нашими маленькими, незрілими голосами. Повертаючися з церкви, полевими доріжками до хати — ми дальше прославляли: „Пренебесну, пречудесну..." і було так радісно нам всім, затишно та любо.

Лиш не довго ця радість була, бо доля лукава від Тебе діток Твоїх забрала і світами розкинула.

А Ти як чайка скигліла... та молилася. Твої уста завжди шептали щирі молитовні слова — за дітей Твоїх.

І знаю Матінко рідна, що серед спокус приманливо-химерного світу — серед темряви й зла — Твоя молитва мене зберегла!

Ти ніколи не переставала молитися навіть тоді, коли сталася Тобі найбільша кривда... коли ворог насильно вирвав Тебе з Твойого рідного обійстя, й Ти як ластівка прилягла крильцями до своєго гнізда і жалісно просила:

— Не піду нікуди звідти, тут я привела на світ шестеро діточок... тут і помру!

Скільки горя вмістилося в Твойому Материнському серці... та ворог сльозам не вірить! Йому байдужа материнська гіркота. Йому знане тільки насильство!

Вирвано Тебе найріднійша та й понесено світами — до розваленої хати запроторено, навіть не було де голови в часі дощу сховати. І збирала Ти колоски, за пазуху ховала „крала" з рідної землі поживу, рятувалася від голодної смерти.

Тоді це Янгол Смерти забрав від Тебе одинокого опікуна, мужа вірного — нашого батенька доброго, а діти Твої далі світами — в

жорстоких Сибірах, у в'язницях запроторені — чужинами розсіяні.

Осталася сама — та не сама, бо поміч з неба напевно з Тобою була. Якже ж інакше перетривати Ти це все могла б.

І сталося чудо одного дня — всі Твої діти до тебе зійшлись. І ті зі Сибіру і ці з в'язниці — й ті з далеких заморських світів.

Ми цілували Твої мозолисті руки й хоч хвороба та поневіряння підкосили Твоє здоров'я — Ти казала... Ти з радости співала:

— Найщасливіший День в мойому житті! — Моя молитва вислухана — тепер я можу спокійно вмирати!

Прости нам рідна Матінко, що цей „найщасливійший день" — був лише кілька годин, бо знову ненависна влада вигнала дітей Твоїх від Тебе... і Ти попрощалася з ними востанне — на цій долині сліз.

Тепер Ти у вічності... там усміхається Пресвята Богородиця до Тебе, — бо мученице було Твоє життя!

Не знаю, навіть де Твоя могила.

Не закосичу живою, пахучою квіткою Твойого гробу, не замаю його блискучим барвінком... тож:

Ставлю лелії
Запашні, біленькі —
Ці рядки молитви
Для рідної Неньки.

Вшаную словами
Дрібними сльозами —
Спомином сердечним
Стріну — Свято Мами!

Під травень — 1982

В житті буває лиш одна Весна

Як не любить тебе, весно квітуча,
Як не співати тобі?
Як не чекати твого повороту
З року-в-рік у житті?!

Ти щедро даруєш квіти і зелень,
Сонця тепло і спів солов'я;
Ти — молода, завжди нова й бажана —
З тобою, Весно, молодію й я.

Лише коротка ти чомусь: мить і минула...
І вже Літечко красне у гості іде.
Літечко — літо... І Літо скоро минає,
Глядь, золотом убрана Осінь гряде!

Вона вдягнута в шати, така величава,
Несе золото листя і срібло Перекотиполя,
Несе смуток і тугу за Весною і Літом...
Туга Осені! Її не минути нікому.

Зимо — снігурочко, скоро і ти завітаєш
до мене,
Я в обіймах з тобою ось-ось уже буду...
Я готова зустріти тебе, привітатись
І... розповісти тобі, Зимо, про душі
невимовну тугу!

Щороку по зимі весна приходить
В житті буває одна-єдина молодість — Весна.
Прожита раз — її ніхто вже не поверне.
Зимою рік кінчається — Зимою — старістю
кінчається людське життя.

Ніна Кузьменко

Іван Франко

ЮНАЦЬКА ПІСНЯ

Не забудь, не забудь
Юних днів, днів весни, —
Путь життя, темну путь
Проясняють вони.

Злотих снів, тихих втіх
Щирих сліз і любви,
Чистих поривів всіх
Не встидайсь, не губи!

Бо минуть далі труд
В самоті і глуші,
Мозолі наростуть
На руках і душі.

Лиш хто любить, терпить
В кім кров живо кипить
В кім надія ще лік,
Кого бій ще манить,
Людське горе смутить,
А добро веселить, —
Той цілий чоловік.

Іван Франко

(1856 — 1916)

Дитинство

Народився в селі Нагуєвичі 15 серпня 1856 року. Малим 5-6 річним хлопчиком пересиджував у батьковій кузьні, бігав по лісі, грався з сільськими дітьми й багато наслухався про події з життя робітників і селян. Про своє дитинство згадує поет у творах: „У долині село лежить" (поезія), оповідання „У кузьні", „Малий Мирон", „Микитичів дуб", „Під оборогом" та інших. Але не довго тривали ці безжурні дитячі роки. Коли Франкові було вісім років, помер його батько. Мати одружилася вдруге. Вітчим (другий батько), поміг франкові закінчити початкову школу і перейти до гімназії. Тут багато довелося витерпіти сільському хлопчикові від товаришів і від несумлінних вчителів, що знущалися над сільськими дітьми, висміваючи їх одяг і вигляд. Про ці моменти згадує Франко в оповіданнях „Олівець", „Отець гуморист", „Шон шрайбен". Коли Франкові було 15 років, померла його мати. Довідавшись, що мати вмирає, юнак поспішив до Нагуєвич. Мати ще жила, але Іван із зворушення не міг нічого їй сказати. А хвора подумала, що син на неї гнівається. Померла від холери, а також і його приятелька, кузинка Маруся. Франко залишився самітним.

Юнацькі роки

Влітку помагав Франко дома матері, а згодом вітчимові у господарстві. У вищих клясах гімназії він уже сам заробляв на себе лекціями. Працюючи як інструктор 1874 року, бувши у восьмій клясі, він **зустрівся з Ольгою Рошкевич** з села Лолин. Франко закохався в Ользі, але це була нещаслива любов. Коли Франко повертався з мандрівок по Галичині (збирав фолкльор), його арештували за соціялізм. Батько Ольги заборонив доньці зустрічатися з Франком, а у Львові українське громадянство, яке уважало кожного „кримінальника" злочинцем, також відсахнулося від нього, викидаючи Франка з усіх товариств і клюбів. Ольга вийшла заміж за іншого, Франко тяжко переживав цей удар долі. Про своє кохання написав збірку поезій п. н. „Зів'яле листя". Приятелював з учителями, з батьком одного свого товариша, що мав велику

ЗЕМЛЕ МОЯ!

Земле моя всеплодющая мати,
Сили, що в твоїй живе глибині,
Краплю, щоб в бою сильніше стояти,
Дай і мені!

Дай теплоти, що розширює груди,
Чистить чуття і відновлює кров,
Що до людей безграничную будить
Чисту любов!

Дай вогню, щоб ним слово налити,
Душі стрясати, громовую дай власть
Правді служити, неправду палити
Вічну дай страсть!

Силу рукам дай, щоб пута ламати,
Ясність думкам — в серце кривді влучать.
Дай працювать, працювать, працювати,
В праці сконать!

Іван Франко

-- — — — —

бібліотеку, писав свої перші твори під їх керівництвом. Це були історичні драми, які учні виставляли в школі.

Студентські роки

Після закінчення гімназії записався на філософський відділ Львівського університету і співпрацював у часописі „Друг". У цьому часі написав повість „Петрії і Довбущаки" — романтичного характеру, змістом якої є ворожнеча двох родів. У цьому періоді пише також „Захар Беркут", поему „Каменярі", збірку поезій „З вершин і низин". Франко організує молодь, дописує до газет, цікавиться політичними справами. Після арешту стає соціялістом під впливом приязні з **Михайлом Драгомановим,** визначним науковцем і політичним діячем, якого цар депортував із Києва. М. Драгоманів жив у Софії (Болгарія) і видавав журнал та викладав в університеті. Франко готувався стати професором у Львові після того як зробив докторат у Відні з української літератури. Але влада не погодилася на його кандидатуру. Франко одружився з **Ольгою Хорунжинською,** яка хоч й була освіченою, але часто хворіла й вимагала опіки та достатку в житті. Цього їй він не міг дати.

Дорослий вік

Одружившись, І. Франко тяжко пробивався в житті. Коли дружина часто хворіла, Франко опікувався чотирьома дітьми. Мусів заробляти гроші у чужих — працював 10 років у польській газеті аж до часу, коли написав критику на польського поета Адама Міцкевича, називаючи його поетом зради, бо прославляв у творі героя за успіх завдяки зраді. За це поляки звільнили його з праці й грозили ще й побиттям. Після цього І. Франко стає редактором Літературно-Наукового Вісника, українського журналу, в якому містив свої твори. Українське громадянство допомогло йому на 25-літній ювілей його літературної праці придбати дім, в якому тепер є музей. І Франко розчаровується в соціялізмі, перестає вірити в міжнародне братерство й стає на національний шлях. Цей шлях його віддзеркалює він у поемах: „Похорон: „Іван Вишенський" і „Мойсей".

Франкова літературна спадщина дуже багата: він писав поезії, повісті, оповідання, наукові праці, публіцистичні, знав багато мов і дописував до різних европейських публікацій.

Творчість Івана Франка має великий вплив на духовість українців. Франка називають українським Мойсеєм, Титаном праці і Великим Каменярем. Він великим вкладом праці, своїх зусиль проклав багато шляхів українській культурі, працював для неї на багатьох ділянках і дав скрізь великий вклад. Мойсеєм був для нас тому, що для народу жив, віддав йому всі свої сили, будив його духа, провадив, страждав і болів його долею. Титан праці, що був дуже творчим у багатьох ділянках і ніколи не покладав рук. Був І. Франко письменником, поетом, драматургом, науковцем, літературним критиком, редактором, громадським і політичним діячем, збирачем фолкльору та виховником молоді.

Як прозаїк, залишив він такі великі повісті: „Петрії і Довбущаки", „Захар Беркут", „Не спитавши броду", „Основи суспільности", „Для домашнього вогнища", „Великий шум", „Перехресні стежки", „Борислав сміється", „Боа констріктор", „Лель і Полель" та багато оповідань. Зокрема кращі оповідання є з циклю реалістичних — т. зв. Бориславських оповідань. Вони виявили оригінальність творчого таланту Франка. У них автор подав галерію постатей, що в наслідок темноти й невідрадних економічних умовин стали предметом визиску різних промисловців („Ріпник", „Яць Зелепуга", „На роботі", „Навернений грішник", „Боа констріктор", „Борислав сміється" та інші). Відгомоном тюремних переживань Франка є оповідання „На дні", „Панталаха". Вони показують вразливість Франка на людське горе, співчуття покривдженим, визискуваним.

З усіх оповідань вирізнюється своєю композицією і гармонійною цілістю та подробицями оповідання „Під оборогом", у якому малий хлопчик Мирон з тонким відчуттям краси природи, лежачи під оборогом в сіні дає волю своїм думкам і мріям. Він розганяє хмару, щоб не знищила збіжжя на полях. Крім цього, І. Франко написав більше оповідань з дитячого життя: „Малий Мирон", „Грицева шкільна наука, „Олівець", „Борис Граб", „Мій злочин", „Шон шрайбен" та інші. Для дітей написав: „Абу Касимові капці", „Пригоди Дон Кіхота", Лис Микита" та збірку казок „Коли ще звіри говорили".

Поезія. У поезії дав Франко вислів не тільки своїм переживанням, але й переживанням народу. Поезії його зібрані у збірниках: „З вершин і низин", „Мій ізмарагд", „Із днів журби", „Давне і нове", „Зів'яле листя", „Семпер тіро" (завжди учись!).

З поетичної творчости велику мистецьку вартість мають веснянки, пісні, леґенди, переклади, перерібки Байрона, Ґете, Гайне. Високомистецькі з глибоким філософським змістом, є Франкові поеми: „Панські жарти", „Наймит", „Великі Роковини", „Похорон", „Іван Вишенський" і „Мойсей".

Однією з найважливіших поезій є **„Каменярі"**, твір написаний після першого ув'язнення. Тут поет виводить себе й тисячі таких як він. У 1878 році після 9-місячного ув'язнення вийшов Франко на волю й пішки подорожував по селах, щоб краще пізнати країну й життя народу. У селах бачив працю, зокрема тяжку працю каменярів, які товкли каміння при будові дороги. Під враженням того написав прекрасний твір про молодих патріотів, які прикуті залізними ланцюгами до скелі важкими залізними молотами розбивають її. Поет малює картини: робітники молоді, вони мають на руках ланцюги, чоло їх поморщене, хоч вони молоді, тіло поранили відламки каміння, каменярі прикуті до скелі.

Їх тисячі, а перед ними скеля, яку вони завзялися розбити. Довкола них безмірна та пуста й дика площина. Могутній голос каже їм розбивати цю скелю. Голос цей — це голос народу, історії, їх власної свідомости, їхнього патріотизму. Саме вони, молодь, мають пробивати шлях народові до волі, до поступу, до кращого майбутнього.

Каменярі — це армія молодих завзятців. Вони не звертають уваги на ніякі труднощі, на те, що їхні родини нарікають на них. Вони стали **„рабами волі"**, тобто для здобуття волі народові вони готові принести жертву й своє життя, хоч знають, що за це не буде їм ні слави, ні вдячности. Вони на шляху поступу до волі лиш каменярі, а користати з їхніх зусиль будуть їхні нащадки. Це великий ідеалізм молодого Франка, який багато болю перетерпів через старше українське громадянство, але він не залишив своєї одержимости працювати для народу.

У поемі **„Панські жарти"** змалював поет панщину напередодні її знесення, малює радість народу у хвилину проголошення волі.

„Великдень! Боже мій великий! Ще як світ світом не було для нас Великодня такого!" — вітають люди свято на волі. Окрему увагу звертає поет у поемі на постать священика, що був справжнім батьком для своєї громади, ділився з нею турботами, смутком, стражданнями і радощами..

В історично - філософській поемі **„Іван Вишенський"** Франко створив високопоетичний образ видатного письменника-полеміста Івана Вишенського, який зрікся усього земського, пішов у манастир на Атосі, а згодом став аскетом і жив у печері над морем, щоб докінчувати свої дні у молитві й пості та заробити спасення. Але герой не може вгамувати своєї палкої любови до народу. Йому пригадують в уяві дитинство і красу рідної природи вишневі листочки, що їх вітер приніс аж до печери з Рідного краю з місцевости Судова Вишня, в якій він народився. До нього приходять посланці з України, кличуть його повернутися на батьківщину, щоб очолити змагання народу. Але аскет відмовився від повороту, бо тричі давав обіт ігуменові (провідникові) манастиря, що буде змагати до досконалення своєї душі, що земські справи його більше не цікавлять.

З великою мистецькою силою описує автор боротьбу суперечних почуттів в душі аскета. Перемагає любов до народу. У поемі стверджується думка, що письменник повинен бути з народом, боротися за його добро, бо ніхто з нас не має права про своє спасення дбати тоді, коли гинуть мільйони. Така ідея твору.

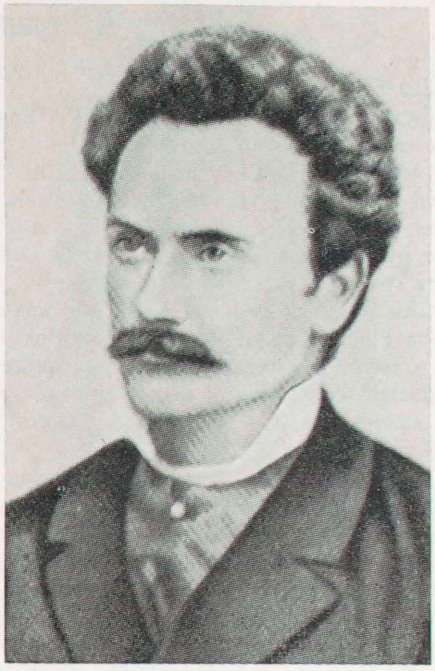

Іван Франко

Бориславські оповідання „Боа Констріктор", „Борислав сміється", „Ріпник" та інші — це нове в нашій літературі. До Франка не було в нас творів на теми робітничого життя. Франко вніс нову проблематику, яка стала актуальною в Україні з розвитком капіталізму. У творі „Боа Констріктор" змальовує автор історію життя родини Германа Ґольдкремера, який з бідного безпритульного хлопчика сироти, став найбагатшим власником копалень нафти в Бориславі. Його запал до збирання капіталу такий сильний, що він забув про родину. Син його Дувід (Ґотліб) — це садист і безвольно розпещений матір'ю одинак, що не знає пощо він живе на світі. Мати Рифка та задивлена в сина, що не може навіть зрозуміти, — нащо йому треба вчитись. Вона воліла б, щоб він був біля неї весь час і не мусів бути десь у місті в школі. У творі показані сцени нужденного життя робітників, яких визискує підприємець, і безрадісне, без-

Вісті з Централі Союзу Українок Канади

До відома нашому членству:

„Історія 50-ліття Союзу Українок Канади" друкується двома мовами — українською й англійською. Переклад забрав більше часу, як ми сподівалися, також деякі частини історії ще досі не опрацьовані і Централя очікує текст рукопису. Дякуємо відділам, що присилають гроші на оплату клішів.

„Довідник" — книжка також двомовна внедовзі передаємо до друку. Матеріял з різних ділянок української культури, мистецтва, українські національні і релігійні свята та інше. Працювали над тими матеріялами різні професійні особи.

„По країні наших батьків" — зборник есеїв Наталії Кібець про Україну її багатства, красу культуру, пам'ятники та багато іншого. Спеціяльно цінна для шкіл українознавства та українських двомовних кляс. Обов'язковий підручник для кожного українського учителя. Внедовзі буде готовий до збуту.

„Українські взори і стіби" — Ukrainian Embroidery Desing & Stitches" вичерпане. В цей час падаємо до поновного друку, що незадовго буде в продажу. Це дуже популярні і пожадані взори з англомовними інструкціями української вишивки для наших мисткинь-вишивальниць.

„На пошану Лесі Українки". Централя Союзу розіслала до своїх відділів тих, що складали пожертви на будову пам'ятника Лесі Українки в Торонто, пропам'ятну книжку п. н. „На пошану Лесі Українки". Цю книжку видав Комітет Українок Канади з нагоди відслонення пам'ятника Л. Українці. Коли хто бажає набути собі цю книжку, просимо замовляти в Централі Союзу Українок Канади в ціні $7.00 з оплатою пересилки.

„Видатні жінки України" — праця проф. Наталі Полонської-Василенко. Авторка опрацювала ці матеріяли на підставі своїх довголітніх дослідів історика. Про жіноцтво, яке справді відзначилось своїм глибоким патріотизмом, політично державницьким хистом. Ці жінки це дочки України, князівни, жертвенні будівничі манастирів, віддані науці, літературі та мистецтву. Є тут жінка княжої доби, доби гетьманщини, та жінки XIX і XX ст. Книжку має на продаж Централя по ціні $7.00 з пересилкою. В час, коли готуємось до святкування 1000-ліття християнства в Українській Православній Церкві, кожна членка Союзу Українок повинна книжку набути.

Анна Звоздецька, голова
Союзу Українок Канади.

сенсовне життя капіталістів, які в гарячці за побільшення свого маєтку вкінці й самі гинуть від нещасного випадку в копальні.

Ніби продовженням „Боа конструктора" є друга повість **„Борислав сміється"**, в якій Франко виводить вже початки боротьби робітників з визиском капіталістів. Робітники починають творити унії й складати ощадності, щоб могти страйкувати за поліпшення свого стану. Але всі ці заходи мають ще дуже малі успіхи. Касу їх вкрадено, хтось підпалив копальні, вони могли бути підпалені сином власника, який хотів пімститися на батькові за заборону одружитися з дівчиною, яка батькові немила. А може її підпалили самі робітники. Все ж таки у творі показані шляхи боротьби робітників, життя їх провідників ідеалістів та безглузде життя багачів.

У „Ріпнику" виведене життя Івана — селянина, який продав хату й поле, пішов працювати до копальні. Мав наречену, її звела зі світу розпустна Анна, а Іван, прийшовши до розуму, почав заробляти гроші, щоб покинути копальню і купити знову хатину та кусник поля. Він щадив, зібрав уже дещо грошей, але занадто довірливий був — послухав свого підприємця й віддавав свої заробітки до його каси, щоб не носити до банку в місті. Багач, щоб забрати собі Іванові заробітки, постарався, щоб був нібито нещасливий випадок з Іваном тоді, коли він останній раз опустився в копальню — Іван увірвався з мотузка й забився. Гроші забрав собі жид.

Оповідання це, своєю провідною думкою каже, що селянин найкраще себе почуває тоді, коли він є самостійним господарем на своїй землі. Стаючи робітником, він попадає в залежність від працедавця, який всякими нечесними засобами його використовує, а то й доводить до смерти.

Т. Горохович

(Продовження в черговому числі)

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ
СОЮЗУ УКРАЇНОК
КАНАДИ

Розшуки тканння традиційної Української Канадіяни

ДОСЛІДИ ЛИНДИ ЛАЗАРОВИЧ

Українське традиційне тканння ткане в Канаді перед 1945 р. це тема тези Линди Лазарович з Вінніпегу. Вона рік тому скінчила 8-річну каденцію директорки і кураторки Українського Музею Канади (СУК) в Саскатуні, та розпочала студії Магістра Домашньої Економії в ділянці Історії Одягу та Тканння при Манітбському університеті.

Її дослідження будуть документувати канадські традиції тканння Української-Канадіяни перед 1945 р. включаючи: домашній вжиток речей; речі для церковних прикрас і для збуту в крамницях та приватно, як також у виставках цього мистецтва. Специфічно вона зацікавлена у приготуванню красок, ниток, методу прядення та сама техніка тканння. Дальше вона занимається взорами тканння, та їхними красками і назвами. Устаткування, приладдями тканння як наприклад: верстати, гребені, прядки і т. п.

Початкове дослідження потверджує, що українці займаються тканням в Манітобі, Саскачевані та Альберті, починаючи з другої половини 1920-их років. Дотепер виглядає, що найбільша активність була в північно-східній Альберті.

Тканння речей в тому часі включали: килими, налавники, верети і тайстри. Невідомо чи ковдри, пояси, скатерки, матеріяли для ліжок і одягу були тканні в тому часі.

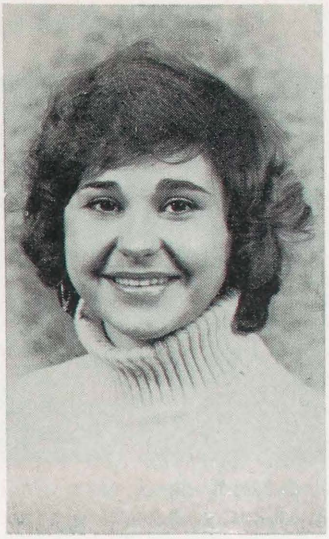

Линда Лазарович

Линда пошукує осіб, які занималися цим тканням для персонального інтерв'ю. Її цікавлять особи, які пам'ятають осіб, родин або товаришів, які занималися тканням у Канаді. Вона бажала б теж переглянути архівні матеріяли як наприклад: знимки з осіб або їхньої роботи, варстати, виставки праці, нагороди за тканння, статті в газетах про це мистецтво, паперові взори та взірники, рецепти на краски і приготування ниток. Линда має бажання фотографувати навіть найменші фрагменти цієї ручної праці.

Ті особи, що мають такі інформації можуть зголоситися разом з адресою, телефоном та інформаціями до панни Лазарович. Особи які мають інформації про Альбертське тканння повинні відписати їй не пізніше як 15-го травня, бо вона плянує поїздку туди около 5 червня. Ці особи як і ті, що знають про тканння в Саскачевані та Манітобі можуть писати на нижче подану адресу:

Linda Nazarowich
155½ Machray Avenue
Winnipeg Man. R2W 0Z5
Тел. (204) 582-5063

Цей проект одержує допомогу від Централі Союзу Українок Канади в Едмонтоні і Українського Музею Канади СУК в Саскатуні і Едмонтоні.

М. Л. М.

Берімо участь у допомозі політичним в'язням

У тайзі, в краю глухому та дрімучому,
Зони смерти, та болота, та дроти...
Тільки й свята того — пошта, та чому, чому
Не доходять **ненаписані листи?**

Іван Світличний

Ми вже часто не реагуємо і на дописи в пресі про наших політв'язнів, не читаємо їх, збайдужіли до долі мучеників. А їх щораз більше, щораз жорстокіше їх переслідують. Комісія Прав Людини при СКВУ подала їх список (та він не повний!) з даними про них і адресами. Їх, відомих нам, близько 300 подає у своєму списку В-во „Смолоскип". Деякі з них уже перебули свої тюрми і концтабори, відбувають заслання в Сибірі, деякі арештовані відразу вдруге, бо підписують протести, пристають до Гельсінкської Групи Оборони Прав Людини. Вони молоді, освічені, талановиті, мають родини (і їх також переслідують!) і їх така велика жертва для добра народу й людства не спиняє, бо вони живуть своїми ідеалами не на словах, але життям цілим і життям своїх найближчих. Вони віддають за ідею найбільшу жертву.

Допомога політв'язням повинна охопити усіх нас — старших і молодь. Допомагати можемо листуванням, посилками політв'язням, їх родинам.

Щоб захопити загал членства до таких акцій, найперше треба познайомити його з матеріялами про політв'язнів. Їх багато приносить нам преса, а крім того, треба спопуляризувати літературну й публіцистичну творчість наших політв'язнів, у якій з'ясовані події з їхнього життя, ідеологія та подані інформації про їх арешти, переслідування.

Листування, тобто вістки зі світу — це для ув'язнених велика моральна піддержка, доказ, що про їх боротьбу з ворогом люди знають, доцінюють її та що нам не байдужа справа, за яку вони віддають своє життя.

В обороні в'язнів треба писати листи головному прокуророві СРСР із запитанням про стан здоров'я і рід звинувачень одного чи більше заарештованих.

І очевидно треба пожертв на Комітет Оборони Прав Людини при СКВУ, щоб він міг вести широкі акції не тільки серед українців, але й серед інших національностей, зокрема серед народів, з якими ми співживемо. Треба популяризувати справу їх визволення серед науковців, політиків, членів уряду держав, у яких живемо. Було б доказом активности в цій ділянці СУК, коли б кожний відділ присвятив увагу принаймні одному-двом обраним політв'язням — післав їм привітання з нагоди дня народження, нового року, свят тощо.

В „Адресному покажчику" „Смолоскипу" подані інформації як цю акцію провадити.

Адреса „Смолоскипу":

Українська Інформаційна Служба
P. O. Box 561 Ellicott City MD, 21043, USA
Ukrainian Information Service

НЕНАПИСАНІ ЛИСТИ

У тайзі, в краю глухому та дрімучому
Зони смерти, та болота, та дроти...
Тільки і свята того — пошта, та чому, чому
Не доходять НЕНАПИСАНІ ЛИСТИ?
Ми чекаємо їх, як Бога, як Великодня,
Тільки хто їм білий світ занапастив! —
Мов пташата недосиджені, мов викидні,
Гинуть, світу не побачивши листи.
Гей ви, друзі-побратими, нерозлий вода!
Ти, громадо, ніби пень, глухоніма!
Що за напасті у вас, як там злигода,
Що для нас у вас і слова вже нема?
А було ж їх, доброзичливих добродіїв! —
Мед із уст і, хоч до рани, добряки.
Тільки гримнуло з ясного неба — й годі їм,
Посмикнуло велемовні язики.
Поховалися по шатрах душі спячі,
На устах у них розкаяння, печаль.
І сидят, на білий світ не вилізаючи,
І мовчать великомовно, і мовчать...
А над нами, а над нами птахи у вирію
Розкурликалися, Господи прости!
Дурять дурнів нас надією і вірою.
Не приходять НЕНАПИСАНІ ЛИСТИ!

Іван Світличний

Адреса: Світличний Іван Олексійович
СССР
659701, Горно-Алтайская автономная область
Майна 1, почта до востребования

Іван Світличний, як подає наша преса, тяжко хворий.

Т. Г.

Танцювальний ансамбль „Шумка" та його творці

Про наших молодих творців української культури в Канаді знає більше англомовний світ, як ми самі. Ми надто скромні під тим зглядом, або приймаємо це як звичайний факт. Ми більше читали в англомовній пресі про виступи українського танцювального ансамблю „Шумка" в Едмонтоні, як в українській, а про його творців то й зовсім мало знаємо.

Під час мого триденного побуту в Едмонтоні в лютому ц. р. вдалось мені побувати на мистецькому виступі танцювальної групи „Шумка" у великій театральній Ювілейній Залі. Був це чудовий, на високому мистецькому рівні хореографічний виступ п. н. „Маланка". Хореографія членів ансамблю, диригента і композитора Євгена Звоздецького та мистецького інструктора Ореста Семчука. Подаю хід подій за програмкою:

Вечір перед Новим Роком. Ворожка стрічає на вулиці кілька молодих пар і предсказує їм, що радість і смуток чекає їх в майбутньому. Вечір і різні тварини присвоюють собі людські властивости, помагають вибирати дівчину Нового Року — Маланку, що оусіблює надходячу весну. Виконавши це завдання всі відходять до дому господаря, щоб привітати Новий Рік.

У другій частині жителі села виконують обрядові пісні і танці - гагілки, прославляють прихід весни. В той час несподівано приходить проголошення війни, що переривае святкування. Декотрих молодих мужчин беруть у новобранці, щоб не допустити до погрому, що його хочуть вчинити розбишаки. Поспішаючи з'єднатись з козаками, новобранці стрічають по дорозі дівчат з сусіднього села і зупиняються, щоб пожартувати. Але їх забаву переривае напад розбишаків, що починають нищити село. Прибувають козаки і звільняють село від розбишак. Виступало в цій драмі 50 найкращих танцюристів — хлопців і дівчат в чудових народніх уборах. Велика театральна заля заповнена глядачами; за помахом диригентської палички Євгена Звоздецького загриміла заля бурхливими оплесками, вітаючи артистів ансамблю „Шумка".

Хто ж вони, аранжери і творці цього чудового виступи, що несуть українське танцювальне мистецтво як частину української культури у широкий світ?

Євген Звоздецький

Орест Семчук, мистецький інструктор і керівник, Михайло Сулима, екзекутивний директор і Євген Звоздецький, директор музичної частини, її композитор і диригент симфоночної оркестри. Користуюсь біографічним нарисом, що у програмі, про музичного керівника Євгена Звоздецького.

Євген, син п-ва Іллі і Анни Звоздецьких полюбив музику, як мав сім років, коли почав побирати лекції музики на піяно і гітару. Вкоротці по цьому, захоплений музикою та її рекордуванням, появився його заходами альбом п. н. „21 українських дитячих пісень". Упродовж своїх студій у вищих клясах публичної школи та університеті, Євген був директором і провідником оркестри „Шентелі". Він був членом Сентеніял Синґерс в Едмонтоні, почесним членом СУМК-у і директором сумківськгоо хору в Едмонтоні від 1979 р.

Під час своїх студій в Альбертському університеті, Євген Звоздецький одержував нагороди за осяги в науці. В 1969 році він закінчив Альбертський університет, осягнувши В.А. з предмету слов'янських мов. В 1975 році Євген вернувся до університету і активно включився в групу оркестри Альберта Концерт Бенд, доповнив освіту, осягнувши В.Е. з відзначенням у музиці.

В додатку до його позиції музичного директора в Алберта Фолк Арт Кавнсил від 1969 до 1971, Євген був постійним директором музики танцювального ансамблю „Шумка". Під

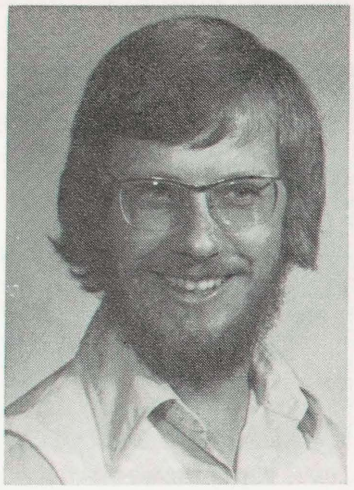

Орест Семчук

його керівництвом видано альбом ансамблю „Шумка" а другий для ансамблю „Черемош". Він так само провів підготовку до Альбомів „Каштани", „Веселка", „Ед Іванко" та хору „Дніпро".

Крім численних виступів як диригент „Шумки" Євген Звоздецький був гостем - диригентом Національної Симфонічної Оркестри і два рази виступав як керівник Едмонтонської Симфонічної Оркестри. Як диригент вищих музичних кваліфікацій, Євген Звоздецький диригував Томі Бенкс Оркестрою для „Шумки" на виступі перед королевою Єлисаветою II під час її візити у 1978 році та на урочистому прийнятті президента Регіна 1981 р. в Оттаві.

До популярної дитячої пластинки про „Весілля комарика" Євген Звоздецький написав музику, чим допоміг українській двомовній шкільній програмі. У 1979 р. написав оригінальну музику „Людям Альберти" для групових шкільних вправ, якої видання спонсорувала Фундація Альбертської Культурної Спадщини.

До головних творців танцювального мистецтва згадані вже інші керівники, а між ними Орест Семчук, уродженець Едмонтону, по професії учитель а в ансамблі мистецький інструктор і керівник з „Шумкою" працює вже понад 21 років. 1982 році ансамбль „Шумка" відбув блискучі виступи в Едмонтоні, Келґарі, Ванкувері, Гамільтоні і Торонто.

Н. Когуська

Олена Пчілка

СПОГАДИ ПРО МИХАЙЛА ДРАГОМАНОВА

(Продовження)

Макаровського я не пам'ятаю, а сім'ю його, сестер, знаю добре. Сама їх домівка робила враження великим портретом Богдана Хмельницького (в шапці з перами, з булавою в руці) і дивною для нас, дітей, книжкою — історією України („Малой Россіи") Бантиша-Каменського. Я не знаю, чого й нас, дітей, водили в гості до Макаровських (я пам'ятаю тільки дорослих двох панночок Макаровських); видно, щось близько зв'язувало обидві сім'ї. (...)

Не знаю, звідки наша мама знала уривки з „Енеїди" Котляревського, але нам було дуже втішно, як вона проказувала напам'ять (не то для себе, не то для нас) ті уривки.

Може, знала їх від когось із старших родичів, а більше того, що від своєї дружини, бо вся її освіта взагалі прийшла з сього джерела. Треба сказати, що, не бувши ніде в науці і навіть нікуди не виїжджаючи з свого Цяцьчиного хутора аж до самого шлюбу, мама наша зосталась наполовину неграмотною, бо не вміла писати; могла тільки підписати своє ім'я й прізвище, навіть листи до дітей, що мама посилала пізніше, писав завжди хтось інший, а мама тільки підписувала під ними — „Елизавета Драгоманова"; але читати вміла і дуже любила читання; мовляла, що привчив її до читання наш тато. А привчившись, читала дуже багато; навіть як помер тато і як ми всі повилітали вже з родинного гнізда, то мама й тоді, проживаючи в Гадячому самотою (не хотіла виїздити звідти нікуди надовго), завжди виписувала собі газету й журнал, бо цікавилась і політичними новинами, й красним письменством. По своїх поглядах була цілком під надихом татовим.

Такі самі „інтелектуальні інтереси", як то згадує про них брат Михайло, защепив наш тато і своїй дружині.

Про те ж, які саме були переконання й

погляди нашого тата, можна до певної міри бачити й з того, що сказано вище.

Михайло так писав про світогляд і напрямок батьків: „То була мішанина християнства з філософією XVIII віку та якобінства з демократичним цезаризмом".

Означення цілковито вірне, власне так і було.

І та мішанина релігії, не тільки обрядової, а релігії яко вищої ідеї християнства, з новішими ідеями гуманізму, поваги до прав людини відбулася й на взаєминах нашого батька з людьми близького оточення його; в той час, коли повновладно панувало деспотичне право, коли з кріпаками можна було робити, що хотіти, — у нас ніколи нікого не били, ні з кого не знущались; в ту пору, коли в педагогіці шкільній і хатній у ч и т и мало собі синонім б и т и, — нас, дітей, не тільки ніколи не били, а навіть ніякими іншими способами не карали; отже, ми виростали, не бачивши ніяких диких сцен розправи сильного з підвладним, старших родичів — з тілом і душею беззахисних дітей; для наставляння на добрий розум було тільки спокійне, лагідне слово.

Думаю, що велося так не тільки завдяки природній лагідній вдачі нашого батька, а й завдяки його освіті та присутності у нього спогаданих вищих ідей. Мама ж ішла слідом за ним.

Либонь, ота мішанина вищої християнської ідеї з філантропією водила нашого батька й до тих безпомічних людей, хворих на холеру.

Михайло зовсім слушно дякує батькові й за те, що між ним і сином „не було розладу морального й боротьби". Мабуть, се насамперед стосується до питання релігійного. Наші батько й мати були, відповідно своєму часові, люди дуже набожні і дітей старалися виховувати теж в дусі релігійному. Але Михайло зарання, ще в гімназії, досить грунтовно пізнався з позитивними науками, там же (ще в гімназії) перечитав багато творів, що, при його взагалі аналітичному розумові, могли надати раціоналістичного напрямку його думці; отже, ще в ранньому юнацькому віці відійшов Михайло далеко від релігійних переконань своїх старих (хоч багато Михайлових товаришів зоставалося, — не то в гімназії(а й в університеті, — вірними „старим завітам"). Одначе те радикальне розходіння думок в справі релігійній не викликало дійсно ні боротьби, ні ворожнечі в нашій сім'ї між старим і новим поколінням; я не пам'ятаю ніодного разу, щоб Михайло допустився різкої критики, а тим паче якогось грубого висміювання, зневажання того, що для наших старих було святим... Не пам'ятаю я такого, щоб наші старі картали когось із дітей за „вільнодумство". Тут була неначе якась мовчазна поспільна угода: я не перечу твоїй новій думці вільній, а ти н е р у ш м о є ї д у ш і... Така обопільна обережність, пошана лишилася на весь вік.

Кримська кампанія й, ота велика, така нещаслива для Росії війна, зосталась і в наших дитячих спогадах, хоч ніхто з нашої родини не був у військовій службі. Багато було розмов між дорослими ще з самого початку війни, хоч багато було в тих розмовах незрозумілого для нас: як се так, що війна зчинилася за якісь там ключі? Які ключі?.. Кажуть, від гробу Господнього. Нащо ж його замикати? І кому потрібні ті ключі? чого за них воюватися?.. Тим часом говорилося, що багато везуть ранених на війні, багато й убивають там наших вояків... Для ранених, щоб гоїти рани, скубли по хатах „корпію"; давали й нам, дівчаткам, шматочки старенького полотна, щоб ми розсмикували їх на окремі ниточки; потім ту смиканину по хатах збирали й кудись одправляли для закладання того м'якенького клоччячка в рани... Такий се був, у ті часи, знадібок при коруванню ран...

Везли через наше місто якихось полонених турків. Якось, на Великдень саме, що прийшовся дуже рано, напровесні, зайшли на наш куток і посідали на пригорі, на сусідньому цвинтарі, троє турків; ми боялись їх, виглядали тільки через тин, хоч і не було чого боятись: вони сиділи такі нужденні, беззбройні, так смутно дивилися на весняну повінь... Ну, а все ж то були турки, справжні, в чалмах, у якомусь чудному вбранні; обличчя темне, очі такі чорні.

Наш тато пішов до тих бранців і закликав їх до нас у хату; казав мамі, що годиться в таке велике свято пригостити й ворогів... На столі, по звичаю, стояли паски й багато всього їстивного; одначе турки не все могли їсти — додержували свого закону, — тільки охоче їли паску, взяли дечого й з собою. Відходячи, говорили щось таке незрозуміле, прикладаючи руку до чола, до грудей. Острах і жаль брав нас, як дивились ми на них...

Переїздили й наші вояки, дехто з них без руки, без ноги... Один такий офіцер без правої

руки зостався й надовго в Гадячому; пізнався де з ким, приходив часто й до тата, багато чого розповідав про війну .

Дивна річ! Війна ж кінчалася дуже нещасливо для російського війська, отже, можна було ж сподіватися зовсім іншого змісту від російських тих творів з поводу її, що ходили по руках під кінець війнил але ні: осібні вірші й цілі зшитки їх повні були всяких зухвалих прикладок та глуму над ворогами, неначе б ті вірші йшли з руки переможців!

До нашої хати теж доходили ті чванливі, гумористичні твори, такого змісту, наприклад:

Вот в воинственном азарте
Воевода Пальмерстон
Покоряет Русь на карте
Указательным перстом.

І так далі всякі присмішки. Були й вірші мовою українською:

Сидить Абдул, „Що то моє
Губи надув, Турецькеє
Та й думку гадає: Військо поробляє?.."

і т. ін.

Наші хлопці теж проказували, часом приспівували ті віршики. Чи в тім виявлявся якийсь патріотизм, що захоплював і підлітків, чи віршики заучувались просто ради їх сміхотворного вислову?.. Думаю, вабило останнє.

В одному життєписі брата Михайла говориться, що в дуже молодому вікові він перебув добу російсько-патріотичну. Я такої доби в житті Михайловім не знаю; хіба б якийсь правопатріотичний настрій мав приходитись до тієї пори в Михайловім житті, коли „патріотичний" настрій під час напруженого військового стану, тієї нещасливої кримської війни, міг до деякої міри відбитися й на чулому настрої підлітків; одначе такого настрою ще не можна бачити в зацікавленні напівдитячому тими патріотичними віршами, бо привертати увагу й підлітків міг самий г у м о р и с т и ч н и й склад тих віршів; діти такий склад люблять, тішаться ним. [...]

Щодо Михайлового розвитку взагалі, то Полтавська гімназія дала юнакові багато (хоч і була вона школою тих давніх часів, далекою від ідеалу і по методах навчання, і по звичаях педагогічних взагалі). Особливо вдалим був на той час, власне, самий склад учителів. Деяким своїм учителям Полтавської гімназії Михайло й присвятив ті відомі його вдячні спогади. Книжок же Михайло перечитав ще в гімназії таку силу і таких авторів, що багато учнів середніх шкіл, пізнішого часу, здобувши собі позашкільну освіту тільки з деяких щуплих брошурок, здивувались би, почувши, що між тими авторами були й такі, може, невідомі їм і по іменах, — як Шлосер ,Маколей, Прескот, Гізо. Про письменство ж красне вже зайве й казати! Ще й для нас, менших, зоставив Михайло дома, в Гадячому, найвидатніші твори Діккенса, Теккерея, Вальтера Скотта (в російських перекладах).

Розумова працьовитість Михайла визначалась помітно ще й у гімназії: опріч того, що був він у гурті перших учнів у клясі, ще самохіть ,на свою руку) вивчився німецької мови, був редактором рукописного часопису гімназичного.

Такі були Михайлові інтелектуальні інтереси в гімназії, розбуджені в Гадячому.

Самого вступу Михайлового до гімназії я не пам'ятаю. Найперший образ його з гімназичних часів, що відбився в моїй дитячій пам'яті, був такий: тато привіз якогось ніби чужого хлопчика в чудному вбранні, — в дуже короткій курточці, тільки до пояса, щільній, з ясними великими гудзиками. Отож, либонь, я вперше побачила свідомо ту гімназичну курточку і через те вона зробила таке враження, що і зосталась у пам'яті тільки курточка...

Не знаю, від якого часу після того мріється другий образ, уже повніший і ясніший: ось той самий хлопчик у курточці, тільки я вже знаю, що се наш Миша; хлопчик дуже швидкий, бігає по всіх кімнатах, всі його цілують...

Далі. Невідомо, коли воно було, — мабуть, Михайло був уже в 3-ій клясі, — тільки се вже ціла подія; в ній Миша й все належне оточення виступають виразно. Тато привіз Мишу, а разом з тим дві ляльки з Полтави, такі прехороші, з камінними голівками, в рожевім убранні, одну сестрі Варі, більшу, а другу — мені. Літо; ми сидимо надворі, на ґанку, граємось тими ляльками. Коло самого ґанку висока драбина, що мала завжди стояти коло дому на випадок пожежі. (По тодішніх поліцейських приписах на самій покрівлі повинна була стояти й діжечка, — зелена, — з водою напоготові). Граємось. Де не взявся Коля Політиченко, — він гостює в нас, — і почав дражнитися з нами; далі схопив наших ляльок, наших прекрасних нових ляльок, мов кіт, подрався на драбину і почепив їх високо на щаблі, щоб дощу просили (бо тоді в гадяцьких дітей був звичай вішати жука-рогача за роги,

щоб випросив дощу). Ми зчинили страшенний крик, плач! На той лемент вибіг Миша; він почав дуже сварити Колю за те, що обіжає малих дівчат, швидко поліз на драбину сам і визволив наших ляльок. Ми не знали тоді слова „геройство", „великодушний вчинок", але вдячна радість наша була велика!..

Не знаю чого в пам'яті в мене зостався такий живий спогад про те, як Миша привіз одного разу (певне, вже бувши в котрійсь старшій клясі) чималий друкований портрет свого улюбленого, Гоголя, і оправляв його сам. Ми товпились коло стола під час тієї роботи. Миша закрив портрета скляною шибкою, облямував папером та золотим бордюрчиком, а на ріжках підклеїв під склом, навскіс, величенькі букви з золотого паперу: на одному ріжку, було В е л и, на другім — к о м у, на третьому ріжку внизу — с л а, а на четвертому — в а. Все ж разом становило: В е л и к о м у — с л а в а. Той портрет дуже довго висів у нашій залі на стіні, на чільному місці. Сам Миша почепив його, яко дарунок рідній домівці. (Пізніше з тією ж метою Михайло, — вже за своїх студентських часів, — привіз і залишив дома портрет славутнього педагога й ученого Пирогова).

Здається, вже бувши у 7-мій клясі, Михайло надзвичайно втішив усю хатню громадку, показавши нам у своїй особі „Наталку Полтавку" Котляревського. Так, всіх дієвих осіб тієї комедії, чи оперети, показав він у одній своїй постаті (зостаючись таки в гімназичній курточці). Тільки пояснялось кожного разу, хто саме говоритиме: „оце дівчина Наталка", „а оце — Возний, що хоче одружитися з Натлакою", і так далі. Де треба було співати, там співалося. Голосу особливо гарного у Михайла не було ніколи й потім, але як співав, було, своїм дітям або показував кому мелодію пісні, то, жартуючи, казав: „В імператорських театрах не виступаю, а для хатньої сцени голосу мого досить". Не знаю тільки через віщо, співаючи в „Наталці Полтавці" на гадяцькім хатнім кону, дуже розмахувалося руками, зовсім по оперному; чи то взагалі для виразности співалось так, чи, може, такий спосіб виконання співу вживано взагалі співцями-аматорами того часу. А власне ж, тільки від таких виконавців міг Михайло перейняти виконання „Наталки Полтавки", побачивши її в Полтаві в якому аматорському, мовляли тоді, спектаклі.

Всім споглядачам, — і дітям, і челяді, — „Наталка Полтавка" навіть у виконанні Михайловому дуже сподобалась, хоч ні ми, ні інші присутні зовсім не знали, що то воно за видовище було, бо ніхто з нас ніколи ніякого театру не бачив! Взявши на увагу, що „голови слухащі" з такою заохотою прийняли „Наталку Полтавку", Михайло навіть удруге показав її нам, вибравши знов такий час, коли старших не було дома. (Либонь, присутність їх варувала б його). А було се на різдвяних святах, то розвага театральна була тим більш до речі!..

Захоплення самого виконавця „Наталкою Полтавкою" (настільки значне, що він охоче показав її аж двічі) доводить, що полтавські гімназисти були в той час, в кінці 50-х років минулого віку, під надихом... загарливих старших патріотів українських, таких, як Пильчиков, Конiський, Милорадовичка та інших. Власне, Єлизавета Милорадовичка, приятелька Пильчикова, влаштовувала й українські „любительські спектаклі".

(Продовження буде)

ПОБАЖАННЯ

З нагоди дня уродин нашої похресниці Наталки Баль з Бурлінґтону, Онт., бажаємо їй щастя, здоров'я та многих літ, і з цієї нагоди засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Тітка і Вуйко С.. Маслюки,
Реджайна, Саск.

ВАША ПЕРЕДПЛАТА?!

Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

Адміністрація „Променя"

„Ми вдячні Союзові Українок..."

Перед нами світлина — чотири рідні сестри — головами у відділах Союзу Українок Канади. Народжені в місцевості Ергемонт, Альберта в родині громадян Івана і Катерини Василинків. Їхні батьки були свідомі українці, належали до перших будівничих громадського життя, організували та своїми пожертвами будували церковне та національно - громадське життя в тій околиці.

Кожна з цих чотирьох сестер винесла з дому любов до свого рідного і пошану до організації, кожна з них в цей час живе в іншій місцевості і три з них є головами у відділах тепер. Це живий приклад, як людина повинна ставитись до своїх обов'язків провідництва. Кожна з них вважає, що приналежність до організації та виконування обов'язків голови дають людині дуже багато. Тому хочемо поділитись голосом цих сестер з нашими читачками особливо членками по відділах Союзу Українок.

„Ми сестри, вже друге покоління народжені в Канаді, йдемо слідами наших батьків. Діти наші й їхні діти також задержують українську мову та православну віру.

Ганя Крупик вже восьмий рік є головою відділу ім. Ольги Басарабової в Келґарі.

Лелія Митрук вже восьмий рік є головою відділу у Ванкувері.

Ксеня Павлюк впродовж двадцяти років є головою відділу ім. Ольги Басабової в Ергемонт, Альберта.

Марія Фітзович-Федукевич найстарша сестра була через довгі роки головою відділу ім. Лесі Українки в Калмар, Альберта.

Дві сестри були сумківками. Тепер вже три сестри дочекалися пенсії старших громадян.

Зліва на право: Ганя Крупик, Лелія Митрук, Ксеня Павлюк і Марія Фітзович-Федукевич.

Наші батьки хоч мали велику родину, зуміли передати своїм дітям любов до своєї рідної церкви і свого народу. Ми друге покоління народжене в Канаді вдячні Союзові Українок, що ми мали нагоду працювати в його рядах і гордо нести його смолоскип, який запалили наші піонерки й яких ми тепер передаємо нашим дітям.

Ми закликаємо членок СУК не вагатись приймати на себе обов'язок голови відділу, бо хоч це є часом тяжка праця, але багато разів приносить вдоволення."

Одна із сестер, Лелія Митрук

Шановна Редакціе!

Посилаю Вам за журнал „Промінь" передплату на два роки і 10 дол. на прес. фонд. Бажаю всім працівникам якнайкращого здоров'я та всього добра у новому році.

Надія Сміюха, Портедж ля Прері, Ман.

— — —

Висилаємо чек в сумі $50.00 на журнал „Промінь". Збірка з нагоди культосвітнього вечора у відділі ім. Доньки України в Реджайні, на якому промовляла дост. суддя Рейнел Андрейчук.

За відділ — **добр. А. Залещук**

Дуже радо читаю Ваш журнал „Промінь". Посилаю передплату на продовження журнала.

Ірина Катамай, Содбури

— — —

Сьогодні отримав „Промінь" і догадався, що моя передплата вже закінчилася ще в січні. Дякую що не припинили мені „Промінь". Сьогодні висилаю чека на суму п'ятдесят долярів. З цього прошу записати $36.00 на передплату на три роки а $14.00 на жертву на „Промінь" чи на пресовий фонд.

Бажаю вам найкращих успіхів і на дальше, щоб Господь подавав Вам сили у Вашій праці.

З християнським привітом,

о. Є. Стефанюк,
Гаєс, Саск.

NATIONAL COUNCIL OF WOMEN OF CANADA BRIEF TO THE GOVERNMENT OF CANADA, 1982

Women in Canada have been partners in the development of their country. Public recognition would accord them more opportunities to develop and enhance their roles in civic and public life by taking active part in the law making forces of our country. Women are needed more than ever before in the volunteer movement, so that the needs and concerns of our society and community can be brought to light and acted upon. It is thro participation in organizations such as the Council of Women, that we bring about changes to improve life conditions for our fellowmen.

On January 15, 1982 members of the NCWC with their president Amy Williams, presented the Annual Brief to the Federal Ministers and representatives in the Railway Committee Room, House of Commons, Ottawa.

The Hon. Judy Erola, Minister responsible for the Status of Women, was the chairman. Ministers with her were the Hon. Monique Begin, Minister of Health and Welfare, Solicitor-General Hon. Robert Kaplan, Mr. John Evans, M.P. Parliamentary Secretary of the Minister of Finance the Hon. Allan MacEachen and Mr. Jim Petterson M. P. Parliamentary Secretary to the Minister of Justice the Hon. Jean Chrieten.

Amy Williams gave greetings on behalf of the Council members and thanked the Ministers for receiving us with our concerns. She had also asked for consideration and deliberation.

The Brief dwelt with national issues, falling into two categories, the financial concerns and with violence in our society.

Evelyn Fingarson, British Columbia and May Nickson, Ottawa, presented their briefs on "Pension Reform/Retirement Income" and "Improving Pensions for Women". President Amy Williams spoke on behalf of Ruth Hinkley, Ontario addressing "Income Tax Ammendments" as they affect voluntary organizations. Gertrude Wiltshire, Ottawa, dwelt with the resolution concerning "Enforcement of Family Law, Support and Maintenance Order". Pat Rustad, Quebec, addressed the concerns of the "Battered Wives". A brief on "Rape Legislation" was dwelt on by Elizabeth MacEwan, Manitoba. Margaret MacGee, Ontario, presented an excellent coverage on "Welfare of Women Prisoners" I spoke on "Child Abuse — "Preventative Teams", addressing the resolution that The Edmonton Local Council of Women had submitted to the NCWC annual meeting on June 8, 1981 at Saint John, N. B.

The resolution reads as follows:

Whereas: There is a need to give high priority to the development of a comprehensive program to prevent child abuse and to a better mechanism to aid potential perpetrators of child abuse, as well as their victims; and

Whereas: Highly trained and competent persons are required to carry out a total program in an effective manner; and

Whereas: Funding is required to ensure training of specialists in the detection, cause and treatment of child abuse; and

Whereas: The Federal Government role, in respect to child abuse includes cost sharing arrangements for preventative services under the Canada Assistance Plan; therefore be it

Resolved: That the National Council of Women of Canada petition the Government of Canada;

1. To work thro Provincial and Territorial cost-sharing arrangements to finance the establishment and training of 'Preventative Teams' to deal with the battered child syndrome.

2. To encourage Children's Aid Societies and other agencies with legal authority to provide such teams.

3. To ensure that 'Preventative Teams' consist including, but not limiting; social workers, clergy, teachers, pediatricians, family doctors, psychologists, psychiatrists and registered nurses using hospitals as bases, wherever possible.

Following is the address of my brief:

"CHILD ABUSE PREVENTATIVE TEAMS"

Our greatest natural resource which, unlike gas and oil, will never run out, is our children. They are our future.

The United Nations International Declaration of the Rights of the Child declared the inalienable rights of the children to have the right to be born well, to be housed, nourished and

clothed, the right to be educated, to receive competent and complete health care, the right to be wanted and the right to be loved.

The responsibility for the care and well being of our children is not only a parental one but also a responsibility of society. Child abuse is a universal problem. It is a complex social disease of the family, which involves our total society, unrelated to climate, geography, ethnic origin, politics or social structure.

A child's first three years of life are formative ones. Any abuse in the form of neglect, battering, sexual or otherwise can cause physical or psychological damage to the child. There are more extensively sexually abused children then is realized in our society. Child abuse in Canada is estimated at the rate of 250 per million population, somewhere between 5,000 to 9,000 children. 50% of these children are under the age of four. A recent report of the Committee on Child Health Services to the Parliament of the United Kingdom stated that 7 - 8% of these children die of injury, 11% sustain brain damage, 5% visual impairment and the remaining abused children suffer impairments that will affect their future behaviour and their lives. Abused children are the most likely people to be violent. Violence breeds violence. How can they love if they have never been loved.

Lack of family cohesiveness is a prime result of child abuse. One-third of child abusing in Canada is by unmarried mothers, and 15% of these mothers had a very short acquaintance with the fathers. 76% of mothers and 64% of the fathers of abused children have abnormal personalities.

Our own ineptitude and confusion is manifested by the multiplicity of systems open to us, which include: social work, individual psychotherapy and psychiatry, group therapy, self-help therapy, telephone crises hot lines, emergency shelters, crises nurseries, day care centres, after school care centres, therapeutic nursery schools, lay therapists, visiting nurses, heath visitors and in-hospital family observation. This gives us almost 20 offices to work with. Very recently in Edmonton, a Youth Emergency Centre for 14 years and under runaways, has been opened.

The hospital interdisciplinary approach is functioning effectively, however the bureaucracy is shielded by the veil of confidentiality.- We need more people in Children Welfare Departments to speak up. A trust of therapy must be towards the family.

The Health and Welfare Systems in Canada are crises oriented and designed to treat people after the problem has occurred. The Canadian Assitance Plan contributes only to Public Child Welfare and Family treatment programs for those in need or at risk.

We commend the Department of National Health and Welfare for initiating and continuing the study on Child Abuse, however action must be taken to assure the protection of our children by developing programs to counteract increased violence against children including child batring, child abuse, sexual exploitation and incest, by involving Preventative Teams.

Fifty years ago Eleanor Roosevelt said, and I quote, "The emphasis on the Planned Parenthood Movement has never been on having fewer children, but on planning. A child that is planned for, wanted and loved, has a decent start in life".

In conclusion may I emphasis that the maltreated and deprived child is a reflection, a window, a mirror of the home. The image of the abused child is the key, saying, "Won't you please come in and help me". Are we going to enter that door?

January 15, 1982

Mrs. Florence Romanchuk,
Chairman, Child & Family,
13916 — 80 Avenue,
Edmonton, Alberta
T5R 3J7

At the conclusion of the presentation, the Cabinet Ministers were very pleased and expressed admiration for the diversity of subjects studied by the Council and the calibre of their research. Chairman of the meeting, the Hon. Judy Erola and the Ministers encouraged the Council to continue their good work, to examine Bills in considration and to appear before relevant committees.

President Amy Williams and the NCWC representatives were pleased with the Ministers' response to the presentation, which provided them with an explanation of Government programs and their plans for future action. However, she did ensure the Ministers that the NCWC will be watching for progress and will be pressing for action on current and past resolutions.

HUMAN RIGHTS – AND WRONGS

John Fraser

This column is on human rights — again. Forgive me, it's an obsession. From Oct. 1 to 4, the largest international writer's congress ever held in Canada will be gathering in Toronto to consider the condition of writers around the world, especially those imprisoned for their thoughts and their words. The congress, sponsored by an outfit called the Toronto Arts Group for Human Rights, is being held to aid the work of Amnesty International, the single most effective organization that has been created to publicize human rights violation. Through this publicity and other forms of lobbying, Amnesty seeks the release of people imprisoned for the *peaceful* exercise of human rights.

Amnesty's success, which has been recognized with a Nobel Prize, is based on several features which make its work unique. In the first place, it is beyond ideology — the world of "smelly little orthodoxies" to use George Orwell's apt phrase — because there was an understanding from its inception that ideological intolerance, both left and right, was one of the primary causes for the violation of human rights. Second, despite its crucial political neutrality, Amnesty will take up the cause of any individual who is victimized regardless of ideological conviction providing he or she has not participated in or advocated violence. Finally, and perhaps the real secret of its success, Amnesty offers ordinary people the opportunity to do something about injustice.

WHAT ON EARTH CAN WE DO ABOUT IT?

This last point is something not generally understood. So often when we hear about the plight of courageous people who have stood up, spoken out and then were persecuted, we shrug our shoulders. It's all too bad and what a terrible country they live in, but what on earth can we do about it? Amnesty offers a way. Across Canada, for example, there are Amnesty chapters whose members meet regularly to consider strategy for individual victims. This is just the opposite of depersonalized concern. Amnesty members make it their business to know as much as possible about each individual it "adopts." This adds fervor and reality to their work, which may be merely writing a letter to the offending government authorities asking for just treatment or working up a large scale protest.

A few months ago when I was in Vancouver, the local chapter of Amnesty asked me to tell them what personal details I knew about the founder of the Chinese Human Rights Association, Ren Wanding. He was arrested on April 5, 1979 in Peking and has never been heard from since. So far as is known, he was not even considered worthy of a trial. The detail that seemed to make the biggest impact on the Vancouver chapter were the dark nicotine stains on his fingers, despite the fact that the Amnesty members were all militant non-smokers. Yet this gave the man whom they were trying to help an added dimension because it was important to know that he was a real person in a real fix, not a faceless victim in an idealistic struggle.

AN UNHOLY HORROR OF ANYONE WHO DEVIATES

Many of the people Amnesty has to defend are writers. There's a reason for this, of course. Totalitarian regimes, or authoritarian regimes, or whatever you want to call them, have an unholy horror of anyone who deviates from the official line. Criticism, alternative solutions, the depiction of injustice and corruption, the plight of victims, a simple report of bad news — all the things which are within the realm of a writer's ability to set down in words are precisely

(Continued on page 18)

The National Council of Women of Canada was formed in 1893, and was incorporated in 1914 by an Act of Parliament. The object of the Council is to unite a Dominion Federation, for the betterment throughout Canada of conditions pertaining to the family and the country. It is an association with the longest history of the presentation of an Annual Brief to the Government of Canada, bringing together a network of approximately 1500 local individual associations thro Local and Provincial Councils across Canada, with an estimated total membership of 750,000 women.

Florence Romanchuk,
President The Edmonton Local Council of Women
National Chairman of Child & Family Committee

Марія Адамовська

НА УКРАЇНУ

Серцем нудьгую,
Думкою лину
У село рідне,
На Україну.

Де гарні садочки
Цвітуть — леліють,
Де рядочками
Хатки біліють

Де рідна пісня
До хмар лунає,
Де соловейко
В садку співає.

Де косарики
Гейби шнурочком,
Кладуть покоси
Ряд за рядочком.

Де голосочком
Так милозвучним
Женці співають,
Пшеничку жнучи.

Де так весело
Товар брикає,
Де чародійно
Сопілка грає.

Де люба річка
Тихо журкоче,
Яскраво сяють
Зорі у ночі.

Де блідолиций
Небом колує,
Де дівча з любим
В садку воркує.

Де я родилась,
Де підростала,
Де я у перше
Світ пізнавала.

Де я у перше
Богу молилась,
Де я так радо
В школі училась.

Там мій край рідний,
Моя родина,
Там моя мати,
Там Україна.

Примітка редакції: Це один з віршів Марії Адамовської, одної з українських жінок патріоток піонерських часів. Жила вона на фармі, час від часу дописувала до „Українського Голосу", особливо її вірші були повні туги за Україною. До слів цього вірша п. І. Пасерб написав музику, яку можна почути у виданій пластинці „Водограй".

Діяна Драбиняста, внучка Адамовської, а дочка п-ва Івана і Марії Драбинястих дуже любила свою бабусю, заслухувалась у її розповіді про Україну і на прохання редакції прислала цей вірш для „Променя" із згадкою про авторку.

У світлу пам'ять моєї любої бабуні, бл. п. Марії Адамовської, кладу китицю весняних квітів та засилаю $200.00 на журнал „Промінь".

Внучка Діяна Драбиняста,
Вінніпег

HUMAN RIGHTS — AND WRONGS

(Continued from gape 17)

those things which lead to persecution. There is no standard profile of the writer as victim: some are propelled to their fate by moral or political conviction, others seek compromise and caution only to find themselves swept up in the indiscriminate wrath of an insecure dictatorship. In the affluent and generally fortunate West, we have become enamoured of concepts like "the post-Guttenberg age" and the "anachronism of print." In most of the world, however, the *word* is still the most potent force for change and challenge and this is proved by the simple fact that writers are always among the first to be victimized when a state seeks "unity and stability" in the fight against "communist subversion" or "counter-revolutionary activity."

There will be a lot of words flying around the international writers' congress to be held in Toronto in October. You will be reading about the experiences of many famous names and some not so well known. There may even be a bit of foolish ranting tossed out, for that is part of the nature of such gatherings. One salient fact must emerge, however, or the whole exercise wil be pointless: there are no exceptions in the business of injustice — not ideological, social, religious, national, racial, sexual or economic. Any deviation from that fact is a denial of the human condition and a betrayal of the principles Amnsty International was built upon.

Reprinted from **The Globe and Mail**
Submitted by **Helen Raycheba**
Convenor of International Affairs

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

НАШІЙ НЕНЦІ

Нині наші серця як квітки,
В наших душах сонця так
багато;
Ми вкраїнські малі діточки
Святкуємо превелике свято.

Вийде наша Ненечка до нас,
На покутті сяде поміж нами
І всміхнеться любо, як нераз,
Радісною усмішкою мами.

Нене наша, мамо золота,
Не дібрати нам до Тебе мови,
Завмирає слово на устах,
Щире слово вдяки і любови.

Подивися, як для тебе ми
Нашу тиху прибрали
світличку,
Тепла радість срібними
крильми
Рум'янці нам малює на личку.

Нині наші серця, як квітки —
Тобі, Мамо, вони розцвітають,
Ми сплетемо з них тобі вінки,
Твою ними головку вквітчаєм.

Не пропащий твій великий
труд,
Не турбуйся, наша люба Мати!
Виросте з нас роботящий люд,
Що змагатись вміє й
здобувати.
А як шлях нас виведе у світ,
Трудам в очі глянемо ми сміло,
Твій величній святий Заповіт
Приведе нас до нашої цілі.

РОМАН ЗАВАДОВИЧ

Віра Карасьова

НЕОБАЧНЕ ЦУЦЕНЯ

На подвір'ї гралася Жучка із своїм цуценятком. Вони бігали одне за одним довкола повітки, качалися на зеленому моріжку, вистрибували.

Раптом цуценятко чкурнуло до тину, вихопилось на мокрі цямрини криниці, посковзнулося — шубовсть у воду!

Маленька Наталочка, що сиділа на ганку й бавилась ляльокою, побачила, як цуценятко впало у криницю. Вона метнулася до сіней.

— Поможіть! Поможіть! — загукала Наталочка.

З хати вибігли мама і старший Наталоччин брат Петрик. Петрик глянув у криницю й радісно сказав:

— Цуценя не втопилося. Он воно — плаває.

В цей час Жучка бігала від мами до Петрика, зазирала їм у вічі й жалібно скавчала.

— Треба спустити кошика — порадила мама. — Цуценя стрибне туди, й ми його врятуємо.

Петрик спустив кошика й витяг. Але цуценяти в ньому не було.

— Цуценя ще мале, дурненьке, воно не розуміє, що йому треба робити, — забідкався Петрик. — Я сам полізу в криницю й дістану його.

— Ні, ні! — заперечила мама. — Мотузка може обірватися. Краще спустимо в криницю Жучку. Цуценятко побачить свою маму і зразу стрибне до неї.

Так і зробили. Жучка ніби розуміла, нащо її садять у кошик, і не упиралася.

Коли кошика знову витягли, в ньому вже сиділи Жучка й цуценятко. Цуценятко, як і Жучка, було геть мокре, тремтіло від холоду, його великі вуха позвисали, ніби лопухи після дощу. А щаслива Жучка старанно облизувала його з усіх боків.

Олена Паламарчук

НАМИНІ РУКИ

Мамині руки —
Згадки дитинства,
Промінь ясний із країни
казок...
Мамині руки —
Над ліжечком пісня,
Перший мій успіх і перший
мій крок.
Мамині руки —
То сонячна днина.
Ключ журавлиний з заморських
країн,
Мамині руки —
То серця частина,
Крила розгорнуті в серці моїм.
Як не любити ж їх —
Теплі ці руки,
Що мене вивели в райдужний
світ —
Руки матусі, руки подруги,
Першої мрії рожевий привіт!

В ДЕНЬ РОДИННОГО СВЯТА КАТЕРИНИ КРУГЛЯК

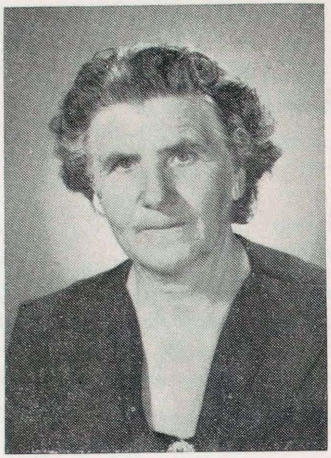

Дня 11 лютого 1982 року, сини, невістки, і 9 внуків Катерини Кругляк зробили своїй дорогій мамі і бабуні дуже гарну несподіванку з нагоди її 80-тих уродин. Невістки прилагодили гарну вечерю і скликали ближчу родину, щоб побажати дорогій мамі ще багато кріпкого здоров'я.

Присутні склали грошовий дар на пресовий фонд „Променя" в сумі $120.00. Пані Кругляк читає і оцінює сівй журнал і передплачує його для інших.

12-го лютого, в п'ятницю, членки добр. комітету вшанували свою членку, корсажем, як також дарують гроші на знимку і дають пані Кругляк передплату на „Промінь". Так як в четвер, так і в п'ятницю з нагоди її 80-тих уродин усі відспівали „На многі, многі літа".

Пані Кругляк є примірною мамою, бо виховала своїх синів: Тараса, Ореста і Олеся на добрих горожан цього краю. Вона також втішається гарними і добрими невістками, усі гарно свою маму паважають, і гарно разом працюють для добра своєї рідної Прав. Церкви і жіночого товариства. Невістка Теофіля цього року очолює жін. товариство при Катедрі Св. Івана.

Пані Кругляк приїхала до Канади в 1939 році з сином Тарасом, де уже був її муж. До жіночого товариства записалася 1948 року і від того часу постійно працює.

Пані Кругляк, можна висловитись словами з Святого Письма, що вона „сіль землі". Кілька років була заступницею голови в заряді, а найбільша її заслуга в тому що працює майже постійно в місячних комітетах. Коли тільки зайде прикрий брак робітниць, можна з певністю числити на те, що пані Кругляк ніколи не відмовиться подати помічну руку. За постійну і активну громадську працю в 1971 році її нагороджено почесним членством Союзу Українок Канади.

Пані Кругляк є добра членка в добродійнім комітеті — любить відвідувати своїх знайомих приятелів і членок відділу по шпиталях і старечих домах, котрі не мають такого доброго здоров'я як пані Кругляк.

Родина і приятелі склали пані Кругляк ще багато побажань здоров'я на многі, многі літа.

Пані Кругляк подякувала усім а найбільше Всевишньому за добре здоров'я, за гарний грошевий дар на журнал „Промінь", як також членкам відділу при Катедрі Св. Івана за співпрацю і передплату на „Промінь".

Марія Лазарук

З Провінційного З'їзду Союзу Українок у Манітобі

Провінційний З'їзд Союзу Українок відбувся у Вінніпезі в днях 6, 7 і 8 листопада 1981 р. спільно зо з'їздом ТУС, СУМК та Колегією Св. Андрея.

Перша сесія відбулася в п'ятницю вечером, яку відкрила пані Анна Стельмащук, голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок в Манітобі. Молитву перед нарадами провів протопресвітер Ф. Керніцький. Представники відділів С.У.К. і СУМК увійшли з прапорами. Сумківці того вечора відмічували ювілей свого 50-річчя.

Після відспівання гимнів Союзу Українок і СУМК слідували привіти голів провінційних екзекутив, Колегії Св. Андрея та Українського Музею Канади. Пані Анна Стельмащук, голова Провінційної Екзекутиви у своєму привіті звернулась до батьків та організацій присвятити більше уваги нашій молоді, до духовенства за допомогою для молоді, а учасникам З'їзду пригадала заклик З'їзду: „Починаймо від себе".

Дальші привіти, побажання, в яких порушували певні питання склали слідуючі: п. Іван Паламарчук — голова Провінційного ТУС, проф. Р. Єренюк, від Колегії Св. Андрея, п. Б. Романик, голова Ман. Провінц. Екзекутиви СУМК і п. А. Качковський склав подяку і признання за підтримку Музею і закликав зберігати речі музейної вартости.

Після привітів, пані Стельмащук передала керівництво програмою пані Олі Завісляк, рефер. СУМК. Відбулось змагання манітобських відділів СУМК. Того вечора Екзекутива СУМК, вшанувала пані Завісляк, нагородивши її почесною грамотою за її віддалу довголітню працю з молоддю. Вечір закінчився чайним прийняттям, що його приготовила Провінційна Екзекутива СУМК.

В суботу, о год. 9:30 ранку, в приміщенні Колегії Св. Андрея почалась спільна сесія складових організацій СУС, присвячена 50-річчю СУМК. Керівником цієї сесії був п. Б. Романик, голова Пров. Екзекутиви СУМК. В панелі брали участь сумківці: Андрій Місяк, Сергій Демченко, Тимофій Охітва та о. М. Скрумеда. Слідувала дискусія, після якої присутні заслухали Богдана Зайціва, який говорив про „Українське село", як курси для української молоді.

О год. 11:00 ранку окрему сесію Союзу Українок відкрила голова пані Анна Стельмащук. Слідували короткі привіти від представниць відділів у Манітобі — Мірта Друль з Брендону, В. Сенчук з Вінніпегу від. Кн. Ольги, пані Савчук з Транскони, пані Анаст. Грицай з Давфину, пані Т. Ахтемійчук з Портедж ля Прері, пані Г. Бадюк з Форт Френцес, пані Швалюк з Мензі - Овкбирн,

пані А. Горбай з Роблин, пані Подольська з Вайти і пані П. Ігнаш з Вінніпеґу — відділ ім. Л. Українки.

Найголовнішою точкою в програмі був панель у трьох групах: Перша група, яку очолювала добр. М. Керніцька був: „Як приналежність до організації Союзу Українок впливатиме на морально-етичне та релігійне життя української родини"?

Думки з панелі: Приналежність до організації дає почуття безпеки, що членка не сама, що нас є більше. Скріпляється національна свідомість і гордість свого походження. Цим охоронюємо своїх дітей від небажаних впливів. В Союзі Українок завжди знаходимо працю пов'язану з культурою, набуваємо знання про свою культуру. Виробляємо навичку до читання добрих книжок. Поглиблюємо в собі християнські ідеали. Плекаємо почуття приналежности до свого народу.

Група перша рішила, що кожна активна членка може мати вплив на родинне життя дома примірним прикладом, бо це найсильніший спосіб. В організації виробляються прикмети посвяти, жертвенности, самопошани і самодисципліни. Пропонується відділам влаштовувати вечірки з дискусіями, фільми на тему родинного життя та обговорювати методи виховання дітей.

Другу групу очолювала добр. Анастасія Міненко: „Як організація може допомогти членці в набутті провідних здібностей"? Думка з панелі число друге:

Обмежувати каденцію урядувань, можливо до 3 - 4 років, щоб дати нагоду іншим підучуватися в різних позиціях. Голови повинні передавати час від часу заступницям провадження зборами. Головство в товаристві пропонується на два роки часу. Запрошувати, закликати, заохочувати і давати нагоду молодшим працювати. Розділювати працю по комітетах — хай вони сходяться плянують і люблять свою працю. Виробити анкету, щоб знати хто до чого має замилування. Дещо двомовно проводити на зборах. Потрібно курсів української мови для членок і більше культосвітньої програми. Старше членство не прислуховується до думок молодших. Жінки повинні дати поміч дітям на літні курси. Треба мати курс як проводити збори, мати семинар на з'їзді.

Третя група — керівник Н. Когуська: „Минуле, як зв'язок з сучасним та його вплив на майбутнє". Думки: Історія як найбільший учитель людини і народу. Народ є таким, що він вклав у свою історію. Ми на порозі святкувань 1000-ліття хрещення України й історія дала нам великих і славних жінок. Першою з них Княгиня Ольга, яка прийняла Христову віру, правила державою, була мудрою, справедливою і Церква визнала її святою. Анна Ярославна — королева Франції — правила державою в ім'я свого малолітнього сина. Дві інші дочки Ярослава Мудрого — Анастасія — королева Угорська й Єлисавета замужем за королем Норвегії. Жінки доби гельманщини — будівничі притулків і монастирів і шкіл, це сотки славних жіночих імен, які присвятили себе поширенню християнства в Україні, будові православних церков, ширенню освіти.

По ліквідації ери рабства-панщини прийшло пробудження. Жінка виборола право бути людиною. Жіночий рух — Наталя Кобринська та її послідовниці. Українська жінка героїня визвольних змагань, борець за державність України.

Українська жінка-піонерка в Канаді — співбудівниця українських церков, рідних шкіл, народних домів, творець своєї власної організації Союзу Українок Канади. Висновки: хай молодь побачить своїх славних жінок, різних — з кожної доби тисячоліття нашої історії. Про це повинні подбати ми, дати в руки молоді твори наших славних письменниць — Лесю Українку, О. Кобилянську, Марію Маркович, Олену Пчілку і сотки інших наших поеток — сучасних також. Героїзм українських піонерок Канади це мами, бабусі і прабабусі сучасниць. Навчім, щоб вони побачили їх всіх і вміли зрозуміти, що вони одно з ними.

На цім закінчилась пообідня сесія, а в сьомій год. вечора в Дакота Мотор готелю відбувся „Вишиваний баль". Програма включала бенкет, коротку музичну програму, сценку, нагороду за найкращу вишивану одіж та забаву з гарною оркестрою.

В неділю рано відбулась в Катедрі Пресв. Тройці Св. Літургія. По обіді вручення нагород сумківцям за їх пописи в змаганнях та спільна сесія з Колегією Св. Андрея. Програма з'їзду закінчилась о год. 3:00 по полудні.

Докія Черевик і Анна Шевель,
секретарки З'їзду.

ПОЖЕРТВИ НА ОРГАН. ФОНД, ЩО ЇХ СКЛАЛИ УЧАСНИЦІ З'ЇЗДУ

в листопаді 1981 або надіслані поштою:

Відділи: $50.00 — ім. Л. Українки — Вінніпеґ, по $25.00 — ім. Л. Українки — Транскона, ім. Л. Українки — Давфин, ім. Л. Українки — Брендон, ім. Доньки України — Роблин, ім. Св. Анни — Форт Френсис, Онт., ім. О. Кобилянської — Росбирн; $20.00 — ім. О. Кобилянської — Роза; по $15.00 — ім. Княгині Ольги — Вінніпеґ, ім. Л. Українки — Овкбирн; по $10.00 — ім. О. Кобилянської — Вайта, ім. Л. Українки — Мензі, ім. О. Кобилянської — Портедж ля Прері, ім. Св. Ольги — Етелберт.

Індивідуальні пані: П. Матвійчук і М. Друль — Брендон, А. Стельмащук, С. Бейзик, З. Креп'якевич, М. Сеніцька — усі з Вінніпеґу.

По $5.00 — А. Подольська — Вайна, А. Горбай — Роблин, А. Павлик — Вінніпеґ, Р. Грицай — Давфин, добр. М. Керніцька, Р. Кондра, Д. Черевик — Вінніпеґ.

Разом $385.00.

НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

Відділи по $25.00 — ім. Л. Українки — Вінніпеґ.
по $20.00 — ім. Доньки України — Роблин,
по $10.00 — ім. Л. Українки — Овкборн,
ім. Л. Українки — Давфин,
ім. О. Кобилянської — Вайта,
ім. Княгині Ольги — Вінніпеґ.
По $5.00 — пані Г. Клапоущак — Давфин.
Разом $90.00.

Всім жертводавцям щире спасибі! Дякуємо відділам, які прислали делеґаток на з'їзд та всім гостям, які до нас загостили. З Вашою допомогою, з'їзд був дуже успішний.

За Манітобську Провінційну Екзекутиву
Союзу Українок Канади:
Анна Стельмащук, голова **Докія Черевик,** кор. секр.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ ВАКАВ, САСК.

Неділя, 25-го жовтня 1981 року довго лишиться в пам'яті членок відділу Союзу ім. Ольги Басарабової у Вакав, бо це був день святкування 50-літнього ювілею його існування.

З цієї нагоди о 9:30 рано була відслужена Св. Літургія, з Поминальною Ектенією за спокій душ померлих членок, підчас якої членки відділу стояли з засвіченими свічками. На переді них стояла голова відділу з прапором Союзу а по боках стояли голови — Крайової та Провінційної Екзекутив. По закінченні Св. Літургії був відслужений Молебень за здоров'я й успіх членок.

Ювілейний бенкет відбувся в міській залі. Входячи до залі всі учасники вписувалися в Ювілейну книгу. Щоб відзначити ювілятор, кожну членку відділу декоровано китичкою квітів.

Заля була святочно вдекорована. На передній стіні за головним столом, сіяв — по мистецьки розмальований на полотні Смолоскип з відповідним написом, по боках золоті цифри „50", прикрашені вінками колоскової пшениці, та осінніми квітами. Також портрети патронки відділу Ольги Басарабової та найбільшої поетки Лесі Українки, прибрані вишиваними рушниками — додавали поваги урочистим святкуванням. По боках сцени стояли великі кошики квітів а поруч них прапори — Союзу Українок Канади та національний — синьо-жовтний. Головний стіл був застелений вишитим обрусом, на якому стояв пишний ювілейний торт, колачі, золоті свічки та квіти. А на всіх інших столах були колачі прикрашені колосками пшениці та прапорчиками. Членки були вбрані в українських вишиваних блюзках чи суконках, що додавало краси святкуванню.

Присутні засіли до багатого обіду, який приготовили членки відділу Ст. Джулієн, щоб усі місцеві членки в день їх ювілею були звільнені від цієї праці. Молитву „Отче Наш" відспівав церковний хор а прот. С. Зузак поблагословив страви.

ВІДЗНАЧЕНІ ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ за 25 і більше років приналежности до Союзу разом з головними бесідницями: 1-ший ряд зліва — Марія Марковська, добр. Галя Зузак — господиня свята, п-і Анна Звоздецька — голова С.У.К. — гостя-бесідниця, Розалія Луцюк — голова відділу, п-і Анна Холод — голова Пров. Екз. — гостя-бесідниця, Марія Савчук і Марія Чопюк; 2-гий ряд зліва — Марія Кіндрачук, Стефанія Войціховська, Марія Лисиця, Марія Лебедович і Юстина Гриневич.

Господинею свята була добр. Галя Зузак, яка з великим хистом переводила ювілейну програму. У вступному слові вона привітала гостей та пояснила ціль свята.

Жіночий хор відділу відспівав гимн Союзу Українок під диригентурою п. Р. Скакуна. Опісля вшановано пам'ять покійних членок, господиня сказала: „Святкуючи 50-ліття відділу, ми не можемо не згадати тих наших заслужених співробітниць-членок, що вже відійшли у вічність". На їх пам'ять, з боку сцени на окремому столику і підвищенні була приготована біла книжка — Ювілейний Пом'яник з іменами померлих членок. Довкруги книжки стояло 39 свічок, де кожна свічка символізувала покійну членку, що відійшла у вічність в часі 50 років існування відділу. Пані Анна Білокура, яка приготувала той

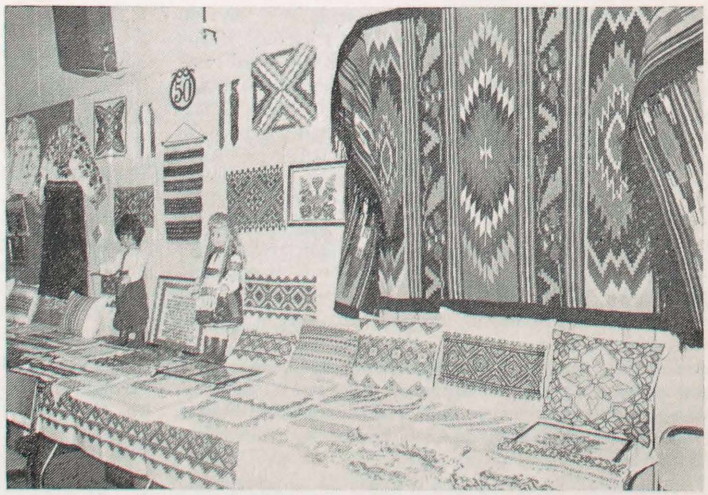

ГОЛОВНА ЧАСТИНА ВИСТАВИ РУЧНОГО МИСТЕЦТВА ПІДЧАС ЮВІЛЕЮ

символічний Пом'яник, читала імена покійних, а голова відділу пані Розалія Луцюк і заст. голови пані Антонія Боднар засвічували свічки у пам'ять спочилих. В той час церковний хор співав тихенько „Вічная пам'ять".

Опісля представлено осіб за головним столом. Найбільш визначними гістьми були — голови крайової управи Союзу Українок Канади, пані Анна Звоздецька з Едмонтону та голова Пров. Екз. пані Анна Холод з Саскатуну. Пані Розалія Луцюк голова відділу вдекорувала їх корсажем. Дальше представлено бувші голови відділу, а саме: Євдокію Баєр, Анну Ференюк, Марію Максюту, Катерину Михайлюк, Савелю Луцюк, Анну Тацюк, Настю Луцюк, Олену Шевчук, Антонію Боднар і Розалію Луцюк, яких удекорували корсажами, пані Катерина Луцюк і Анна Білокура. Також представлено нового пароха — прот. о. Ст. Зузака та відзначених членок, Марію Лисицю, Марію Лебедович, Юстину Гриневич, Докію Кіндрачук, Марію Чопюк, Стефанію Войціховську, Марію Марковську, Марію Савчук і Розалію Луцюк.

Тоді приступлено до привітів — Привіт Блаженнішого Митрополита Андрея прочитав парох прот. о. С. Зузак, який опісля щиро привітав вакавський відділ з 50-літнім ювілеєм, підкреслив заслуги відділу та побажав успіху в майбутньому. Від української православної громади вітав голова п. Антон Білокурий. Від відділів С.У.К. вітали: Ольга Борса з Мічем, Марія Бойчук з Ст. Джулієн, Марія Парчевська з Блейн Лейк і Марія Воронюк з Саскатуну. Господиня прочитала привіт від першої голови відділу пані Меланії Буряник-Мисак з Ню Вестмінстер, Б. К.

Світять свічки на Ювілейному символічному пам'ятнику в пам'ять померлих членок відділу. Зліва — голова відділу Розалія Луцюк, а зправа — заст. голови Антонія Боднар.

Історію відділу ім. Ольги Басарабової прочитала бувша голова Олена Шевчук. Відділ був зорганізований 1930 року за ініціятивою Меланії Буряник, яка була також і першою головою відділу, до якого вже першого року вписалося 26 членок. До Союзу Українок Канади відділ вступив по рокові існування тобто в 1931 році.

Жіночий хор відділу відспівав дві пісні: „Молитва" і „Праця єдина".

Першу головну ювілейну доповідь виголосила голова С.У.К. пані Анна Звоздецька, яку представила пані Анна Холод, а подяку склала добр. Галя Зузак. Другою бесідниця була голова Пров. Екзекутиви пані А. Холод, яку представила і також їй подякувала Савеля Луцюк.

Підчас Ювілею відзначено дев'ять членок за їхню приналежність до Союзу та активну працю продовж 25 років, хоч деякі вже належали і працювали багато більше років, як це було згадано з їхньої біографії. Пані Антонія Боднар читала коротку біографію кожної відзначеної членки, пані Настя Скакун і Савеля Луцюк корсажем вдекорували їх а грамоти вручила голова Союзу пані А. Звоздецька.

ЧЛЕНСТВО С.У.К. ВАКАВСЬКОГО ВІДДІЛУ НА СВОЄМУ ЮВІЛЕЇ

Деклямацію „Фармерський дорібок", яку присвячено всім українським піонерам з нагоди 90-ліття приїзду перших українських поселенців до Канади, по-мистецьки відеклямувала Олена Шевчук.

Засвічення Ювілейного торта виконали дві бувші голови — Євдокія Баєр і Катерина Михайлюк, які колись засвічували смолоскип громадсько-культурної праці у Вакав.

Опісля спільним співом усіх учасників відспівано ряд народних пісень.

Краяння ювілейного торта виконали голова відділу пані Розалія Луцюк і господиня свята добр. Галя Зузак.

На укінченню програми голова відділу Розалія Луцюк висловила належну подяку головам - бесідницям, гостям та всім хто допоміг цей ювілей так велично відсвяткувати. Сказала, що програма свята була велика, добре вложена і гарно переведена, що є заслугою ювілейного комітету та отця і добр. Зузак, які вложили багато праці та зусиль, щоби ювілейна імпреза випала якнайкраще.

Відтак вгощено всіх перекускою — кавою і ювілейним тортом.

Багато прикрасила Ювілей велика вистава народнього мистецтва, яка складалася з різнороднього українського вишиття, тканин, кераміки та різьби, а конвінеркою цієї вистави була пані Катерина Луцюк з допомогою Олени Гнідий, Марії Марковської і Докії Дутчак.

Була також вистава українських книжок, що складалася в більшості з українських читанок для дітей, дитячих казок а також з українських пластинок, що їх присутні мали можливість оглянути та купити. Цією виставою займався п. Андрій Холод з Саскатуну.

З нагоди 50-ліття нашого відділу, пересилаємо 50 долярів на пресовий фонд „Променя".

Добр. Галя Зузак

ВШАНУВАННЯ З НАГОДИ 87-ЛІТТЯ ШОЛ ЛЕЙК, МАН.

В середу дня 7 жовтня 1981 р. в Морлей Гавз у Шол Лейку, діти і двоє внуків Варвари Вовк загостили й несподіванкою привітали свою маму і бабусю з нагоди 87-мих літ її народження.

При вході до кімнати, де відбулось прийняття під проводом дочки Олесі і внука Славка, її син Володимир привітав матір та вручив їй китицю квітів, інші діти і внуки Тараса — всі відспівали мамі і бабуні уродинну пісню та склали побажання.

На столі, прикрашенім квітами і свічками стояв торт з цифрою 87. Родина засіла за стіл до вечері, де мати проказала молитву „Отче наш". Смачну вечерю приготовили жінки в кухні Морлей Гавз. По вечері, в імени родини і дітей, наймолодша дочка Мірта привітала маму і склала подяку за любов і виховання своїх дітей. Дякувала Богові, що опікується їх мамою та дає їй здоров'я і що було можливо прибути на це родинне свято. Тепер родина проспівала „На многії літа".

Ювілятака зворушена до сліз склала найщирішу подяку своїм дітям і внукам за такий радісний несподіваний вечір. Родина продовжувала гостинну гутірку.

Варвара Вовк з дому Процików народилася 1 листопада 1894 р. в селі Кут, повіт Скалат, Західня Україна. До Канади приїхала з батьками шестирічною дитиною, і поселилися в околиці Марко, Ман. Варвара одружилась з своїм учителем Дмитром Вовком (один з перших двомовних учителів) 13 лютого 1910 року і замешкали на фармі в Овкбирн, де працювали 35 років. В 1967 р. переїхали до Шол Лейк.

Сидять зліва на право — син Володимир, Варвара Вовк, дочки: Стефка Кукурудз; стоять — зліва — Олеся Ліцон і Мірта Друль.

Під час своїх піонерських часів, Варвара була першою головою жіночого товариства ім. Наталії Кобринської, яке було зорганізоване в 1931 р., Належала вона до аматорського кружка, любила виступати на сцені в представленнях та іншій громадській праці через 34 роки.

Варвара разом з своїм чоловіком Дмитром були членами та одні з тих піонерів, які працювали при будові Української Православної Церкви (Пресв. Тройці) в 1932 р. на Виспі, Ман. А поки побудувалась церква, Служба Божа відправлялась в околиці в їхньому домі.

Варвара з своїм чоловіком Дмитром Вовком за 62 роки свого подружнього життя виховали чотири дочки й одного сина, а родина побільшилась на 16 внуків, 26 правнуків та один праправнук. Всі діти були присутні: Син Володимир у Вінніпезі, дочка Олеся Лішон з сином Славком у Детройті, США, Стефка Кукурудз, Мірта Друль з Тарасією в Брендоні. Чоловік Варвари Дмитро упокоївся в 1972 р. і найстарша дочка Галя Продан в 1968 р. Пережити 87 років це пережити історію, депресію, любов, радість і горе.

Бажаємо вам, мамо, на многії літа прожити з вірою і надією на Божу поміч у здоров'ю.

Дочка Мірта Друль

60-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ
ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

День 20 січня 1982 р. був радісним для Петра і Марії Ґронських та їхньої родини, того дня сповнилось 60-ліття їх подружнього життя. Того дня їхні діти, внуки та правнуки, ближча і дальша родина та приятелі прибули о год. 5.30 до церкви Св. Володимира. Тут прот. Павло Зміївський відслужив вдячний Молебень — в подяку Богові, що поблагословив діждати такого рідкісного ювілею. До прислуги ювілятам були пані Анна Кібюк і Андрій Тимура. Співав церковний хор під управою Орисі Яремчук.

По відправі і щирих побажаннях о. прот. Зміївського всі поїхали до готелю Валгола Ін на гостинне прийняття. На порозі залі ювілятів стрінули дві внучки — Соня Проданик і Керен Ґронська і вдекорували їх корсажем. Правнучки — Катруся Мендик і Леся Проданик вітали гостей та вписували їх до книги. Господарем програми був правнук ювілятів Тарас Проданик при допомозі батька Василя Проданика. Молитву перед вечерею провів прот. Зміївський а п. Андрій Тімура підніс тост за здоров'я ювілятів.

До вечері хвилиною мовчанки вшановано покійних членів родини, для тих, що не з нами — найстаршого внука Романа Мендика, який згинув у подорожньому випадку. Старша дочка ювілятів, Софія Мендик привітала гостей і представила найближчу родину, яка складається з чотирьох поколінь. Перше поселення Ґронських було у Тандер Бей (раніше Форт Вілліям). Найстарший брат ювілята Никола Ґронський з м. Устечко, Заліщицького повіту, Західня Україна, приїхав до Канади 1910 р. 1920 р. приїхала сестра Юстина Ґронська-Маринюк, яка живе з родиною в м. Етелберт, Ман. Ювілят, якого вся родина замешкала в Тандер Бей. Брат Михайло, вже пок. а його родина мучилася у Сибірі поверх 30 років. З цих трьох братів і сестри родина зросла до 70 осіб, з яких беруть участь в громадському та професійнім житті в Канаді.

Син ювілятів Теодор подякував батькам за виховання та оповів про життевий шлях родини, його та сестри Софії, згадав дитячі роки, де було багато гумору, чим розвеселив присутніх. Так само вручив батькам дві картини: церкву, де вони вінчались і рідну хату в Україні, зроблені з двох малих карток. Цей дарунок зворушив ювілятів.

П-во Петро і Марія Ґронські

Привіт від родини брата Миколи склала дочка Анна Мекдоналд, від громади Св. Володимира — голова Ілля Яремчук, дякуючи за послуги старшого брата в церкві, а правнук Тарас Проданик є вівтарним хлопцем. Голова відділу ім. О. Пчілки Марія Пресунька, привітавши ювілятів, а зокрема переповіла заслуги ювілятки у жіночім товаристві, як членки і бувшої голови, а дочка Софія Мендик вже двогі роки є секретаркою. Від місцевого відділу КУК вітав ювілятів п. Петро Михайлишин, вручивши їм грамоту. Вітав ювілятів прот. П. Зміївський склавши їм побажання. Правнучка Леся Проданик проспівала їм „Многая літа", а до неї прилучились усі гості. Привіт ювілятам склали всі їхні внуки, а внук Василь Проданик закінчив програму зворушливою промовою, де між іншим сказав, що обоє ювіляти народжені в західній Україні в місті Устечку Заліщицького повіту. Вінчалися 31 січня 1922 року в Україні. Тато виїхав до Канади 1926 року а 1930 року спровадив родину. Поселились у Тандер Бей. В родині ювілятів є дочка з родиною і син з родиною, 4 онуків і 4 правнуки. На закінчення ювілят Петро Ґронський склав подяку дітям, внукам і правнукам, громаді, прот. Зміївському і всім гостям. А щоб цей радісний день не був лише для них, ювіляти всі свої грошеві подарунки передали на добродійні цілі. З того на „Промінь", що його ювілятка читає від самих початків — $100.00, що їх склали: Петро і Марія Ґрвонські — $25.00, Андрій і Марія Тимури — $25.00, адв. Василь і Анна Стасіви — $25.00, дочка і син ювілятів — $25.00.

Дочка С. Мендик

ВІДДІЛ СВ. АННИ ВШАНУВАВ ЛЕСЮ УКРАЇНКУ
СКАРБОРО, ОНТ.

В неділю, 28 лютого цього року, старанням Союзу Українок Канади, відділ ім. св. Анни в Скарборо, Онт., відбувся концерт в пошану нашої славної поетеси Лесі Українки. Помимо цього, що громада св. Анни нечисельна членством, однак концерт був досить багатий, цікавий та гідно відзначив роковини поетеси.

Перед концертом присутні зібрались в парохіяльній залі, щоб підкріпитися смачним обідом, який приготовили членки відділу Союзу Українок. Концерт почався по обіді.

Тим разом управа відділу приєднала до праці над підготовкою концерту не тільки своїх членок, але також місцевий відділ СУМК і кращі сили з церковної громади св. Анни, включно з місцевим ТУС-ом, який є в стадії організації. У зміст концертової програми входили хорові точки, сольоспіви, деклямації та доповіді. У кінцевому слові голова відділу, пані Стефанія Кукурудза, подякувала всім учасникам концерту та присутнім.

Свято це викликало в присутніх приємне враження та бажання почути ще більше таких концертів в будучому.

Присутній

СОДБУРСЬКІ ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Дня 8-го серпня 1981 р. відбулося вінчання Оксани Шовкевич з Робертом Сір, дочки Миколи і Ніни Ковкевичів. Родина Роберта походить з Вінніпегу, мама українка з дому Самарук. Вінчання відбулося в Укрїанській Православній Церкві Св. Володимира в Содбурі. Таїнство шлюбу довершив о. прот. Д. Свириденко.

Оксана народилась у Содбурі 13 травня 1960 року. Ввесь час співала в церковному хорі їздила на курси українознавства до Інституту Св. Володимира в Торонто, де побирала лекції української мови, літератури, гри на бандурі та українські танці. Скінчила вище-середню освіту (гай скул), 2 роки Кембріян Коледж, 7 років класичного балету (The Arts Child Dance Studio) 9 років гри на фортепіяно (Королівська Музична Консерваторія) та 10 клясу співу (Королівська вокальна музична консерваторія).

Під час вінчання прекрасно співав церковний хор з підсиленими хористами Тіни, Федак, Крисліни Сліпкевич з Торонта, Євгена, Марії і Марусі Тарасюків, Славки Гальчук з Ст. Кетеринс та Володимира і Олі Рогатин з Содбурі. Апостола читав Євген Тарасюк — хресний молодої. Господарем весільним був другий хресний батько молодої — Борис Скобліковський з Ошави. Не зважаючи на томлячу хворобу, прибула і хресна мама молодої Оля Гальчук з Ст. Кетеринс. Дружбами та дружками були: Петро і Віра Шовкевич, брат і сестра молодої, Шарон Сір, сестра молодого, Михайло Лаверн та

Молодята Роберт і Оксана Сір

Жіл Больє. Головною кухаркою-господинею була Галина Пігурська з помічницями — П. Волинська, А. Злочевська, О. Фесик, П. Архутич, О. Процюк, М. Курдяк за що їм належиться найщиріша подяка. Прибуло багато гостей з-поза міста, а саме: Торонто, Мисисаґи, Кінгстону, Ст. Кетеринс, Пітерборо, Мідленду, Пенетек, Сарніїї, Беррі, Брамлі та Клівленду, США. Приграваля найкраща содбурська оркестра Роя Маркевича.

Наступного дня відбулися поправини в домі Миколи і Ніни Ковкевичів в садочку. Погода була чудова лунала музика українських платівок та пісні. Всі бажали молодій парі всього найкращого на новій дорозі подружнього життя.

Гість

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА ВІДДІЛУ ІМ. СВ. КН. ОЛЬГИ ТОРОНТО

З ініціятиви голови культосвітнього комітету добр. Анни Ференсів відбувся День Членства в неділю 21-го лютого 1982 року. Пані добр. Анна Ференсів привітала присутніх, прочитала коротку біографію пані Лесі Хорош і представила її, як доповідачку.

Пані Леся Хорош включила в свою доповідь початки тяжкого життя наших піонерів в Канаді, як шукали вони контакту зі своїми людьми, як прагнули організованого життя, як стреміли мати свою рідну Православну Українську Церкву. В наслідок того і постали організації С.У.К., ТУС, СУМК та будувалися храми Божі, а при них українські школи. „В освіті наша сила" такий був клич С.У.К. Праця в Союзі була многогранна, жінки піонерки горнулися до організації, нам залишилося йти їх слідами, продовжувати і удосконалювати започатковане.

Наступною була доповідь голови відділу ім. Св. Кн. Ольги п-і Марії Божик про життя і трагічну смерть св .п. Хариті Кононенко. Пані добр. А. Фересів розповіла коротко про героїзм нашого народу у змаганні за волю і представила доповідачку пані Марію Божик.

Пані М. Божик прочитала опрацьовану доповідь, в яку включила епізоди з історії нашого народу, щоб події в минулому залишилися як скарб нащадкам. Згадала пані М. Божик видатних жінок героїнь в минулому як також і сучасних — Олену Телігу, Ольгу Басараб і Харитю Кононенко, якій присвятила доповідь. Про її життя і трагічну смерть з глибоким чуттям і жалем читала пані М. Божик.

Св. п. Харитя Кононенко була розстріляна німцями у місті Рівному на Волині. Не одна сльоза скотилась з очей присутніх жінок, під впливом прочитаного, як із очей самої доповідачки.

Читали поезії: добр. Катерина Бублик— вірш Богдана Лепкого „Напис на стрілецьких могилах" і авторка цього допису прочитала вірш Лариси Мурович „Поклін", що був надрукований в „Промені" за місяць травень 1960-го року.

Мовчанкою вшанували пам'ять тих, що життя віддали за волю України.

Співом „Ще не вмерла Україна" закінчено імпрезу.

Єлисавета Василів, прес. реф.

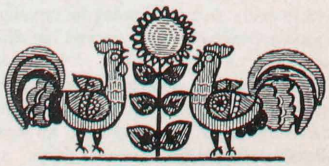

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

МОНТРЕАЛ
ВІДДІЛ ім. ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Дня 13-го грудня 1981 року відбулись річні збори відділу ім. Доньки України. Як звичайно, вони були дуже солідно приготовані, бо кожна присутня членка дістала надрукований порядок зборів, список всіх членок з виказом їх членських вкладок, присутності на зборах і зложених пожертв, як також річний фінансовий звіт. В річних зборах, крім членства брали участь запрошені: отець Ігор Куташ — настоятель собору, п. Ярослав Кульба — голова соборової громади, представник місцевого відділу ТУС — п. В. Каверчак, голова СУМК — Катя Мірошниченко, голова Братства Християнського Милосердя — п. І. Підкаленко, які склали привіти й подяки за співпрацю. Предсідницею була пані С. Кульба, а секретарями пані: О. Гунько й Л. Кочерга.

Діловий звіт протоколової секретарки пані Стефанії Випрук свідчив про велику й досить всесторонню працю членок відділу Союзу при соборі, в громадському житті в Монтреалі при КУК, українській Самопомочі, Монтреальській Жіночій Раді, як також поза Монтреалом, беручи участь в крайових і провінційних з'їздових нарадах. Щомісячна культосвітня програма підчас зборів додавала глибшого змісту до стандартних, але дуже утяжливих щорічних обідів з оказії храмового, різдвяного чи великоднього свят. Осінній і великодній базарі, як також показ моди були джерелом матеріяльних прибутків. Ці прибутки уможливили скласти відповідні пожертви на церкву, Рідну школу, СУМК, музей, Інститут, Колегію, пресу, „Поміч Україні", КУК, СКВУ й організаційний фонд нашої Централі.

Відділ одержав 47 листів, 19 журналів, 4 обіжники від Централі Союзу, 5 обіжників від Східньої Екзекутиви, 2 від СУС, 2 брошури від головного музею СУК в Саскатуні, 2 листи від філії музею в Торонто, 5 справоздань від Дорадчої Ради СУМК — п. Уляни Аміот в українській мові, 7 обіжників Жіночої Ради. Відписано 51 листів, написано й помножено 2 організаційні листи, та 2 програми на свято Героїнь та річні збори.

Пані Оксана Русин, голова відділу ім. Доньки України в Монтреалі.

Поодинокі звіти референток доповнювали образ пророблено праці, а кінцеве слово уступаючої голови — пані Євгенії Підвисоцької — зворушило всіх. Пані Є. Підвисоцька очолювала наш відді 5 років сумлінно виконуючи свої обов'язки й тим здобула не лише признання, але й товариську-приятельськ і відносини. В доказ подяки й позитивної оцінки пророблено праці вручено їй корсаж.

На внесок номінаційної комісії вибрано „новий" заряд, а властиво перевибрано ті самі особи, але в змінених функціях. На голову вибрано дотеперішню фінансову секретарку — пані Оксану Русин, а пані Є. Підвисоцька перебрала касирство. Першою заступницею вибрано пані Марусю Текало, другою заст. — Ванду Ваверчак, третьою — Ксеню Самолюк. По довгих намовах пані Стефанія Вепрук зісталась рекордовою секретаркою з тим, що п. Таня Жеребецька погодилась бути її заступницею. Пані Стефанія Кульба взяла фінансове секретарство, пані Галина Сенишин кореспонденційне. Так пред ставляється екзекутива відділу. До ширшого заряду ввійшли: культосвітний комітет — А. Добромиль, В. Ваверчак. Господині — А. Прокопюк (голова), Ю. Пушкар, Й. Кучер, Н. Олійник, М. Костюк, Н. Шкурат і К. Самолюк. Бібліотекарки — В. Маланчук, А. Ковальчук. Архіви — С. Кульба, А. Добромиль. Церковний комітет — А. Прокопюк, А. Кипібіда, М. Підкаленко, К. Валентин, О. Милащук, С. Олянська і Ксеня Самолюк. Журнал „Промінь" — Т. Сидоренко й Т. Бавер. Делеґатки до КУК — Зоя Роніш і Орися Турченюк. Делеґатки до Жіночої Ради — А. Турянська, Д. Костирська, Маруся Ланяк. Дорадча Рада СУМК — Євгенія Підвисоцька, Уляна Аміот. Залізний Фонд — Оля Шевчук, Т. Бавер. Музейний комітет — Оля Ковч (голова) М. Зимовець (секретарка), Г. Сенишин, О. Русин, Є. Підвисоцька, Г. Текала, В. Ваверчак, Е. Савицька, О. Шевчук, З. Роніш, В. Маланчук, А. Демитрак і М. Нема. Телефоністки — О. Милащук, М. Татарчук, А. Панчук, М. Костюк і С. Випрук. Контрольна комісія — О. Шевчук, А. Панчук, С. Олянська. Номінаційна комісія — О. Реґуш, А. Мушинська, М. Ланяк, Е. Гроско. До управи входять: почесна голова А. Добромиль і уступивша голова Є. Підвисоцька.

Після вибору новообрана голова, пані Оксана Русин, в кількох словах, подякувала за довір'я й приобіцяла якнайкраще, в міру своїх можливостей виконувати обов'язки. Просила помочі, кажучи, що старші мають досвід, а в неї бажання йти до спільної мети. Закликала всіх до гармонійної співпраці.

Отець Ігор Куташ, вітаючи нову управу, підкреслив значення праці зорганізованого жіноцтва й побажав, щоб під проводом новообраної голови праця продовжувалась в кооперації й згоді на користь церковної громади, овганізаціїї Союзу й українського народу.

Г. С.

КЕЛОВНА, Б. К.
ВІДДІЛ САВЕЛІ СТЕЧИШИН

Річні збори відділу відбулись 7-го грудня вечером у православній залі. Присутніх членок було 45.

Голова відділу пані А. Рутковська відкрила збори і попросила о. П. Боднара перевести молитву і хвилину мовчанки в пам'ять покійних членок.

Голова склала щиру подяку тим членкам які так щиро з нею працювали. Протокол з минулорічних зборів прочитано і одобрено. Секретаркою була Зеновія Талпаш.

Слідували звіти комітетів. Відділ цього року поклав багато праці; був довг, що потрібно було сплатити.

Діяльність відділу за 1981 р. Відбулось 9 місячних і одні річні збори та 3 засідань заряду. Секретарка перечитує всі обіжники і кореспонденцію товариства. Членки зарядили спільну Різдвяну Вечерю, на яку зійшлось багато членів і разом поколядували.

Членки щороку беруть участь в колядуванні з членами громади, колядують по домах, також щороку беремо участь з колядою в міськім театрі (Christmas Carol Festival).

Цього року під проводом Гелени Новосад кілька членок брали участь у „Крисмас Мозаїк" в міськім музею, мали гарно прибраний стіл з традиційною Святою вечерою і співали коляди. Щороку заряджуємо вечерю на Щедрий вечір, забаву на Новий Рік, на Св. Валентина танець. Концерт для відзначення Лесі Українки і Тараса Шевченка.

Мали членський чай, сходились пекти паски і писали писанки на продаж перед Великоднем.

Мали 3 продажі домашнього печива і Осінній базар. Мали спільне Свячене, відсвяткували День Матері, мали пікнік на День Батька.

Брали участь в Польовім Богослуженню. На храм вітали ВПреосв. Владику Бориса, котрий посвячував нашу церкву і площу.

Вислали членку пані Гелену Новосад, яка займається жіночим співом на симінар диригентів до Едмонтону, також делегатку на Крайовий З'їзд до Едмонтону, а це була наша голова відділу пані Анастасія Ратковська.

Відділ приготовив спільну вечерю з програмою на закінчення піврічного сезону. Кілька членкинь брали участь у відвідуванні старечих домів з короткою програмою.

Жертвували $300.00 до шпиталю на серцеву машину (Heart Catherizer), $100.00 на музей. Готовили вечері - перекуски на весільні - ювілейні і різні інші підприємства впродовж року.

Передали $18,000.00 до церковної каси.

Вибрані членки відвідували хворих у шпиталі і по домах, доручували їм квіти і картки з побажанням скорого виздоровлення і співчуття. Зарядили недільну школу. Гостили делегаток підчас нашого першого Окружного З'їзду в Келовні. Приготовили гарну виставку при помочі відділу з Вернон.

Брали участь разом з церковним зарядом і з членами Католицької громади у відсвяткуванні 90-ліття перших поселенців Канади.

Видали вечерю підчас „Регета" фестивалю. Прощали отця і добр. Туржанських. Вітали новоприбулого отця і добр. Боднара. Також гостили о. д-ра Г. Удода.

Готовили вечерю і перекуску на пущення. Сестриці дбають про порядок в церкві.

В цьому році вписалось до товариства 9 нових членок.

Фінансовий звіт за 1981 рік: прибуток за 1981 рік — $26,805.49, видатки — $26,503.13, в касі осталось — $302.35.

Заряд відділу на 1982 рік є: Уступивша голова — Розалія Петращук, голова — Анастасія Ратковська, 1-ша заст. голови — Дорис Дубик, 2-га заст. голови — Марія Мельничук, секретарка рекорд. — Оля Кіндрачук, кореспонд. секртарка — Наталя Іванишин, касирка — Дора Марцишин. Контрольна комісія — Ксена Бурковські, Марія Матинюк, Маруся Гусь (Hush). Соціяльний комітет — Катерина Швець, Кері Токарик, Дорис Дубик, Люба Карильчук, Анна Тодор, Марія Бурденей, Алис Федорчук.

Мистецтво: голова — пані А. Путник. Референтки: Оля, Кіндрачук Дора Марцишин, Марія Клевчук, Розалія Олеськів.

Освіт. культ. — голова — Гелена Новосад, реф. — Ярослава Сорочинська, Маруся Гусь.

Базаровий комітет: Стела Бодицькі, Анна Тодор, Надія Фик, Марія Свитик, Ксеня Борковські, Люба Карильчук, Ліна Вилсон, Ліна Садовик.

Сестриці: Тіна Павлишин, Дайна Костюк, Марія Мельничук, Стела Бодицькі.

Недільна школа: Добр. Оля Мороз, Люба Карильчук.

Кухаркі: Бесі Ґнип, Дорис Дубик, Катерина Швець, Марія Бурденей. Відвідування хворих: Марія Сидороф, Сейді Макаренко, Пала Москалюк. Комітет телефонів: Марія Копан, Кері Токарик, Юстина Бодовські, Анна Міхальчук, Катерина Бартко. Реф. „Променя" — Анна Ворбек. Реф. членства — Марія Митран. Оголошення: Надія Фик, Маруся Гусь, Марія Мартинюк.

Цвіти для церкви — Анна Тодор, Марія Митран, Анна Ворбек. Реф. архівів — Анна Ворбек.

Зеновія Талпаш, секретарка

ПРИНЦ АЛБЕРТ, САСК. ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 15 листопада 1981 р. в церковній залі. Збори відкрила пані О. Каліновська, молитву перед зборами провів о. Я. Рибалка. Предсідницею зборів була пані А. Марковська, а секретаркою пані А. Марусяк. Діяльність відділу: Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і 6 засідань. Членки видали Святу Вечерю перед Йорданом й одну вечерю в лютому. Приготовили й видали сім похоронних перекусок та два похоронних обіди, а також один поминальний обід. Видали перекуску як була Місія, обслужили одного весілля, приготовили спільне свячене, два обіди — на храм і День Подяки, два чаї — весняний і осінній, на яких випродувано печива, вишивки і розіграву, випродаж великоднього печива і писанок. Влаштували 20-ліття „Променя". Членки приготовили дві вечері — під час базару та з нагоди багатокультурної імпрези, голубці до Кінсмен Клюбу. Членки помагали в клініці дарування крови, і вислали ковдру для Червоного Хреста. Шпитальний комітет висилав квіти і картки побажань хворим і картки співчуття. Комітет відвідує старших по домах.

Заряд відділу на 1982 рік: голова — Ю. Голик, заступниці — А. Марковська і С. Бартко, рек. секр. — А. Марусяк, заст. секр. — М. Іщишин, телефонів — Н. Грицюк, багатокультурности — Ю. Голик, нар. мистецтва — А. Кардаш, української школи — З. Калин, журналу „Промінь" — Є. Палідвор. Господині — М. Ріпак, О. Чамбул, п. Ковалюк, М. Марковська, Червоного Хреста — Д. Панчук. Сестриці — М. Савчук, шпиталю — М. Гринюк. Контрольна комісія — Є. Денисик, П. Павлишин, М. Гринюк.

Фінансовий звіт: В касі з минулого року — $1,909.35, приходи $7,824.55, розходи — $6,479.00, в касі $3,254.85.

Відділ вислав дві делегатки на

БЛ. П. МИХАЙЛО ЛАВРИК
Бурлінґтон, Онт.

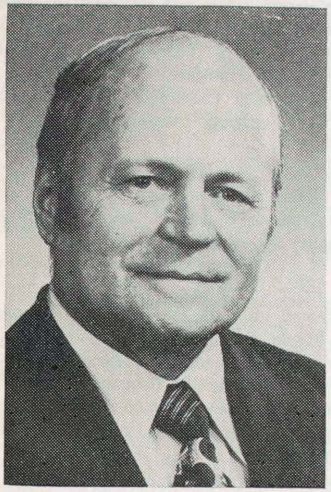

Дня 23-го січня 1982 року, несподівано помер на удар серця, наш дорогий муж, батько і дідусь Михайло Лаврик.

Михайло народився 3-го квітня 1915 року в м. Лубні на Полтавщині, там виростав і ходив до школи. Закінчив педагогічний інститут і був учителем фізики і математики. В часі другої світової війни опинився в Німеччині, там одружився з Анною Дашко. В подружжю було двоє дітей, донька Леся і син Олесь. По закінченні війни організувались табори для переміщених людей, де Михайло брав активну участь, був учителем, керівником курсів для електриків а потім комендатом того табору аж до йогро виїзду до Канади. До Канади прибув на контракт до Гайдро в Бурлінґтоні.

По відбутті контракту спровадив родину і осівся жити в м. Гамільтоні, де зараз включився в активне життя громади Св. Володимира в Гамільтоні. Був учителем, кілька разів був вибраним до управи громади, був делегатом на Собор та делегатом на З'їзди ТУС-у. Про події, які відбувались в громаді дописував до „Українського Голосу" і „Вісника". Написав історію громади Св. Володимира в Гамільтоні.

Похоронні відправи очолив Владика Василій в асисті місцевого пароха о. М. Равлюка і о. М. Кривиха. Співав хор під орудою п. Каліщука. Тіло Покійного поховано на українській части цвинтаря Вудланд в Гамільтоні. Після похорону відбувся поминальний обід в залі при церкві, який приготовила жіноча організація при громаді. В сорок днів по упокоєнні бл. п. Михайла, була відслужена Панахида в церкві Св. Володимира в Гамільтоні, яку відслужив о. М. Равлюк, а потім для родини і приятелів був поминальний обід.

Нехай канадська земля буде легкою для Покійного Михайла, а пам'ять про нього нехай залишиться між його друзями та рідними на віки вічні.

В. Г.

Пров. З'їзд до Реджайни. Т-во опікується українською і недільною школою.

Доротея Панчук

КИТИЦЯ КВІТІВ

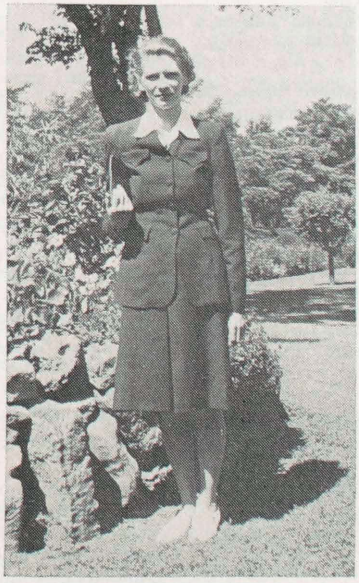

Першу річницю дорогої дружини і сестри сл. п. Докії Петрушак-Рошко, яка впокоїлась 22-го лютого 1981 року в місті Гамільтоні на 68 році свого трудолюбивого життя. Сестра Анастасія Дудар із своїм мужом Іваном і Релфом — мужом сл. п. Докії Петрушак замовили Панахиду 21-го лютого 1982 р. в Соборі Св. Володимира в Гамільтоні, щоб помолитися за спокій душі сл. п. Докії. Панахиду відправив настоятель собору о. Миколай Равлюк у супроводі церковного хору під проводом диригента Юрія Каліщука. Після Панахиди приятелі сл. п. Докії та її сестри Анастасії Дудар зійшли в авдиторію, де відбувся поминальний обід. Страви поблагословив о. М. Равлюк.

Після того, як спожили обід пані В. Логин коротко розповіла життевий шлях сл. п. Докії Петрушак-Рошко та її сестри Анастасії Дудар, як вони-сестри залишилися без матері — мама померла, Докія мала 14 років, а Анастасія 12 років. Ці сестри жили в любові та старалися помагати собі взаємно, щоб вийти на життевий шлях. Це були діти наших піонерів, які вміли вщипити любов до свого рідного — українського. Це ж їх тато сл. п. Василь Рошко будував першу українську Греко-Православну Церкву в Канаді в Ґардентоні, яка тепер є, як історична пам'ятка.

Сл. п. Докія Петрушак-Рошко прибула на схід перша шукаючи праці, а Анастасія залишилася в Вінніпезі. Але не змогли сестри довго жити на такій далекій віддалі одна від другої.

В 1944 році Докія одружується з Релфом Петрушаком і запрошує свою сестру Аанастасію, яка також уже одружилася з Іваном Дударем у Вінніпезі, щоб переїздили на Схід, щоб бути разом.

Певно, сестри бажали бути разом і Анастасія і мужом Іваном переїздить до Гамільтону в 1948 році. І так дві сестри — обидві одружені прожили разом в одному будинку, як одна родина 33 роки.

Вони дали приклад, яка може бути любов між сестрами до останньої хвилини життя. Після цього пані Анастасія Дудар подякувала присутнім, які на її запрошення прийшли на цей поминальний обід у пам'ять сл. п. Докії.

Муж сл. п. Докії — Релф Петрушак склав щиру подяку всім присутнім і коротенько розповів про минуле — пережите.

Після цього п-і В. Логин попросила присутніх, щоб у пам'ять сл. п. Докії Петрушак склали на „Промінь", як нев'янучий вінок. Збірка принесла 68.00 долярів.

Збірку провели пані: Марія Пилип'юк і Марія Грицьків. Всім учасникам щире спасибі.

Хай Господь Милосердний прийме душу покійної Докії у своє царство.

Приятелька

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

В той час, коли весняні проміння сонця пробудили до життя і все кругом зазеленіло, а дерева й кущі вкрились квітами, в той час, коли дзвони голосили радісну вістку Воскресення Христового, в той час, коли вірні Української Православної Церкви в Віндзорі ждали на свячення пасок, — наспіла сумна вістка, що всім відомий Лев Боднарчук упокоївся о год. 8-ій ранком у Метрополітен шпиталі. У двадцяту річницю, у світлу пам'ять, покійного батька, засилаємо $200.00 на журнал „Промінь".

Дочка Юлія і зять Стефан Никіфоруки, Торонто.

— — — — —

У світлу пам'ять мого незабутнього мужа Миколи Лабюка з Канора, Саск., складаю китицю весняних квітів і засилаю $50.00 на журнал „Промінь".

Дружина Катерина Лабюк, Канора, Саск.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $5.00 у св. пам'ять Юлії Ґабриш, яка упокоїлась 19 квітня 1970 р., а яка впродовж свого життя багато потрудилась для Союзу Українок у Гефорді, Саск.

Діти, внуки і правнуки: Михаліна, Роман, Мирон, Дарлін, Роней і Донна Дем'янюк з Кемрось, Альберта, а Богдан з Савт Бирнабі.

— — — — —

У 30-ті роковини смерти мого дорогого мужа, бл. п. Василя Саламандика, у його незабутню пам'ять замість китиці весняних квітів складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Параня Саламандик, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів — бл. п. Євдокії і бл. п. Івана Буряників з Айтуни, Саск. — мама упокоїлась 16 квітня 1965 року, а тато 13 березня 1973. Спочивайте з Богом, наші любі батьки. В їхню пам'ять засилаю $20.00 на „Промінь".

Дочка Марія Березюк з родиною, Айтуна, Саск.

— — — — —

Кладу вінок з нев'янучих квітів у пам'ять наших незабутніх: дорогого мужа і батька Петра Кивириґа, який відійшов у вічність 28 травня 1981 р. і в пам'ять дорогого сина Андрія, який упокоївся 14 серпня 1970 р., в їх світлу пам'ять засилаю $18.00 на „Промінь".

Дружина Василина, сини, невістки і внуки, Мелфорт, Саск.

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Ніни Шевчик, яка упокоїлась 22 березня 1982 року, у пам'ять нашої дорогої членки відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері складаємо $10.00 на нев'янучий вінок. Родині складаємо щире співчуття.

Хай канадська земля буде їй легкою.

За відділ — Маргарета Ременда, рефер.

— — — — —

У перші болючі роковини упокоєння моєї дорогої Мамусі, св. п. д-р Людмили Бризгун, пересилаю зазмість квітів однорічну передплату ($12.00) для незнаної бабусі.

Оксана Соколик з родиною, Торонто

На свіжу могилу нашої дорогої і незабутньої мами і бабуні, бл. п. Анни Терновецької з Шіго, Саск., яка упокоїлась 13 січня 1982 року, у світлу пам'ять покійної склада.мо $25.00 на журнал „Промінь".

Савеля (дочка) і Ліо Анклевичі та внуки, Вінніпеґ

— — — — —

У 10-ту річницю відходу у вічність мого незабутнього чоловіка інж. Івана Янішевського, що упокоївся 8-го квітня 1982 року, засилаю замість квітів $20.00 на пресовий фонд журналу „Промінь".

Ганна Янішевська, Торонто

— — — — —

Членки відділу Союзу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресвятої Трійці у Вінніпезі, складають нев'янучий вінок на свіжу могилу своєї дорогої, довголітньої членки бл. п. Анни Новак, яка упокоїлася 13 березня 1982 року. У світлу пам'ять покійної складаємо $10.00 на фонд журнала „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття. Покійній вічна пам'ять!

За управу відділу:

П. Ігнаш — голова М. Керніцька — секр.

— — — — —

На свіжу могилу нашого дорогого мужа і батька, який упокоївся 2 лютого 1982 р. кладемо китицю весняних квітів і засилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Наталія Пелешок з зродиною, Мензі, Ман.

— — — — —

У перші роковини смерти моєї дорогої мами, Василки Гомінюк з Ванкуверу, яка упокоїлась 15 квітня 1981 р. у її світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка Ірина Гарасимюк, Теодор, Саск.

— — — — —

В треті роковини упокоєння дорогого мужа, батька та дідуся, бл. п. Івана Саранчука, який відійшов від нас 5 травня 1979 року, замість квітів, складаємо в його пам'ять $25.00 на журнал „Промінь". Пам'ять про нього завжди з нами.

Дружина Марія, сини Мирон і Омелян і внуки, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

У сьомі роковини смерти мужа, бл. п. актора Івана Ралька, який упокоївся в Торонті 26-го травня 1972 року у світлу пам'ять покійного складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Анна Ралько, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих Келени й Якима Борейків, мачухи Анастасії, сестри Юлії і братчика Петруся, які відійшли з цього світу, замість квітів на їхні могили складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Стефанія Хохоляк, Канора, Саск.

— — — — —

Зберігаючи світлу пам'ять моїх дорогих: мужа Йосифа, донечки Стефанії, батьків — Теодосії й Івана Хохоляків та брата Павла, засилаю в їхню пам'ять $25.00 на журнал „Промінь".

Марія Ортинська, Канора, Саск.

Кладемо китицю нев'янучих квітів у світлу незабутню пам'ять нашої дорогої мами, дружини і бабуні, бл. п. Єлисавети Охітви, яка упокоїлась у Виловдейл, Онт. 1-го березня 1977 року, складаємо $18.00 на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Муж Еміліян Охітва, дочка Оля Гамара і син д-р Павло з родинами, Виловдейл, Онт.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моєї дорогої дружини, мами і бабусі Юзьки, яка упокоїлась 3 квітня 1978 року, засилаю у дорогу пам'ять покійної $20.00 на журнал „Промінь".

Михайло Цибак і діти, Виндзор

— — — — —

У перші роковини смерти мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Івана Римара, який упокоївся 14 січня 1981 року, складаю на нев'янучий вінок і засилаю $10.00 на „Промінь".

Іванна Римар і сини

— — — — —

Членки відділу ім. Лесі Українки в Принц Джордж, Б. К. складають китицю квітів на свіжу могилу дорогої членки, бл. п. Марії Антоніо, яка упокоїлась в лютому 1982 р., в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ — Оля Винничук, рефер.

— — — — —

Членки відділу ім. Хариті Кононенко при церкві у Кридор, Саск. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Михайла Цьони, який упокоївся 10 березня 1982 року і замість квітів засилаємо $15.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять.

Родині покійного висловлюємо найщиріші співчуття.

За відділ — К. Парчевська, голова
Г. Боднарчук, касирка

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Анни Калин, яка упокоїлась 13 лютого 1982 р. членки відділу ім. Хариті Кононенко у Блейн Лейк - Кридор, Саск. складають нев'янучий вінок заслуженій членці, яка впродовж 34 років у Гефорді а 9 років тут — разом 43 роки трудилась в організації, у пам'ять покійної засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ — Катерина Парчевська, голова
Марія Цьона, секр.

— — — — —

Членки відділу ім. О. Басарабової у Гефорді, Саск. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої членки, бл. п. Анни Калин, яка упокоїлась 13 лютого 1982 р. у її пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюємо щире співчуття.

За відділ — А. Ткачук

— — — — —

У світлу пам'ять нашого дорогого батька, бл. п. Дмитра Вовка, який упокоївся і квітня 1972 р. і нашої дорогої сестри, бл. п. Галі Продан — упокоїлась 14 квітня 1968 р., складаємо китицю квітів та засилаємо $30.00 на „Промінь".

Володимир Вовк, Стефка Кукурудз, Олеся Лішон і Мірта Друль.
Брендон, Ман.

Добродійки міста Вінніпегу кладуть нев'янучий вінок на свіжу могилу добр. Марії Стефанюк, яка упокоїлась в суботу 20 березня у Вінніпезі, замість китиці квітів даруємо $56.75 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Добродійки: А. Ґерус, С. Стратійчук, Швець, М. Керніцька, Н. Стус, Василів, Г. Тетеренко, С. Юрківська, Кравченко, Г. Кіцюк, Ярмусь, Г. Слюзар, А. Міненко, Л. Макаренко, Гудима, Л. Удод — Вінніпеґ.

— — — — —

Складаємо нев'янучі вінки на свіжі могили рідних нашої членки Наталі Дептух — батька, бл. п. Михайла Цьони, з Блейн Лейк, який упокоївся 10 березня 1982 р. і бабуні, бл. п. Анни Калин, яка упокоїлась 17 лютого 1982 р., в їх світлу пам'ять складаємо $55.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять!

Родині висловлюємо щире співчуття.

Л. Івасюк, А. Звоздецька, А. Радомська, Н. Фарина, А. Мельничук, М. Луцак, Н. Базюк, О. Ганночко, Н. Боднар, І. Дженіс, О. Райчиба — Едмонтон.

— — — — —

Членки відділу СУК ім. св. кн. Ольги при катедрі Св. Володимира в Торонто висловлюють співчуття голові Провінційної Екзекутиви на Східню Канаду, пані Юлії Головатій та її родині з приводу утрати її матері бл. п. Марії Тиха-Білова, яка упокоїлась 18 березня ц. р. в Нью-Йорку, похована в Бавнд Бруку. Складаємо нев'янучий вінок в сумі $50.00 на пресовий фонд журнала. Нехай милостивий Господь оселить пок. Марію там, де праведниці спочивають. Вічная їй пам'ять!

Марія Божик — голова
добр. Катерина Бублик — кореспонд. секр.

БАТЬКИ!

Чи Ваші діти говорять МОВОЮ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА?

В рік УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ та напередодні великих місійних святкувань 1000-ліття ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ пришліть своїх дітей віку від 14 до 18 на **КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА** ПОВНОГО ЗАГЛИБЛЕННЯ (IMMERSION). Дайте їм нагоду на п'ять тижнів пожити виключно в українському середовищі **з українською мовою** — від 5 липня до 7 серпня. Директор курсів Б. Панчук. Викладають професійні учителі а допомагають досвідчені виховники ВИКЛЮЧНО УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ. По ближчі інформації й аплікації до впису вдавайтеся на адресу:

або телефонуйте на число: 1-306-653-1944

P. MOHYLA INSTITUTE
1240 Temperance St.,
Saskatoon, Sask. S7N 0P1

Довкола дому

Стефанія Кульба

ЯЄШНЯ З КУРЯЧОЮ ПЕЧІКОЮ —

1) Печінка:

2 ложки оливи
1 ф. курячої печінки
2 ложки цибулі
1 ложка січеної зеленої петрушки
1 стебло салєри — покраяна дрібка солі й перцю

Печінку гарно почистити, покроїти. Цибулю посікти і підсмажити на товщі на ясний колір. Вкинути на неї печінку, додати решту складників і ще трохи посмажити, обертаючи. Коли вжé не виходить кров, посолити, поперчити і подавати з яйцями.

2) Яєшня:

6 яєць
2 ложки сметанки (вершків)
ложки масла
1 ложка петрушки — січеної
сіль і перець

Свіжі яйця розбити з сметанкою, посолити, поперчити. Масло розтопити на сковороді. Коли вже гаряче, вилляти туди яйця, додати січеної зелені, помішати і швидко зняти з вогню, щоб довго не смажилось. Подавати з печінкою.

НАЛИСНИКИ —

4 яйця
1 горнятко борошна
½ ложечки солі
1 горнятко молока
½ горнятка води
1 ложечка оливи

Вбити легко яйця; додати молоко, воду і решту складників; добре все вбити. Розігріти чисту сковороду і помастити її. Набирати тісто ложкою і наливати на гарячу сковороду. Вважати, щоб налисники не були грубі. Смажити на легкому рівному вогні; коли тісто зітнеться, обернути на другий бік. Всмажені налисники складати на тарілку.

Налисники можуть бути з різними начинками: Завинувши начинку в налисник, складати у посудину. Скропити сметанкою, накрити і всунути до гарячої печі на 350○ на 20 хвилин.

Начинка з сира:

2 горнятка сира
2 жовтки
2 ложки сметанки (вершків)
½ ложечки солі

Сир утерти з жовтками, посолити, додати вершків. Добре вимішати. Подавати з сметаною.

RUM BABKA

1 cup of milk
1 - 1½ cup sugar
1 pound flour
1 yeast cake
8 - 10 eggs
½ cup butter
grated rind of lemon

Dissolve yeast in a little milk, mix with sugar and flour and let it rise. Add eggs one by one, beating all along, add softened butter, lemon rind, let rise. Beat again and transfer to babka tube pan (preferably a fancy pan with parallel running design), buttered, floured and sprinkled with crumbs. Let rise to double and bake in medium hot oven (375 F) for ½ to ¾ hour until done.

Syrup — about ⅓ cup of sugar in a cup of water and 4 tablespoons of rum.

Boil sugar and water. Remove it from heat while still warm, add rum, stir and pour all over the babka on either side until syrup is soaked up.

The above amount is enough for 2 babkas.

S. Kulba

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

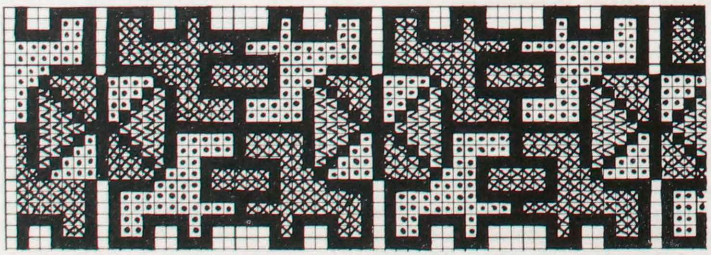

Густо вишитий взірець із Буковини — село Дихтинець Киселиці.

■ — чорна — DMC
× — червона — 814 DMC
V — зелена — 319 DMC
• — жовта — 783 DMC

Український Музей, Східня Філія
рисувала **Іванна Вахна**

СТОРІНКА РЕФЕРЕНТОК І ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ

Багато цікавих і зичливих листів наспіває до редакції. Було б дуже важко озватися особисто на ці листи і побажання, але вони для Редакції і для Централі Союзу Українок дуже важливі. Хочемо виявити нашу щиру оцінку жертводавцям яких прізвища поміщуємо в кожному числі. Дякуємо їм за добру волю і розуміння, що не лишають нас самих з нашою журбою давати собі раду зі зростанням цін на друках, пошті та інших видатках, а спішать по своїй змозі з допомогою. Навіть деякі канадські журнали, часописи ліквідуються. І коли „Промінь" продовжує свою працю то завдяки також жертвенности його читачок.

В цьому числі ми знову проголошуємо число нових передплатниць, пресовий фонд читачок і працю наших референток. Референтки працюють безплатно, посвячують свій час, здобувають нових передплатниць. В цьому велика допомога журналові.

Хочемо звернути увагу, що певне число відділів Союзу виявляє теплу і прихильну увагу „Променеві", завжди дає допомогу, влаштовує імпрезу, або дарує прибуток з роковин Лесі Українки, Свята членства, або влаштовує членську вечерю. Конечним є, щоб кожний відділ по своїй можливости впродовж року міг зробити щось, бо це не лише фінансова допомога але й моральна, якої журнал так дуже потребує і сподівається. З відділами Союзу, які дбають про журнал ви часто стрінетесь на його сторінках.

— — —

ПОНОВЛЕНІ ПЕРЕПЛАТИ ЗА ПОСЕРЕДНИЦТВОМ РЕФЕРЕНТОК ЗА МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ.

Едмонтон — Відділ при катедрі св. Івана, рефер Н. Дептух — за 8 передплат.
Монтреал — Відділ ім. Доньки України, рефер. Т. Сидоренко — за 12 передплат.
Транскона, Ман. — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Анна Гудима за 12 передплат.
Роблин, Ман. — Відділ ім. Доньки України, рефер. добр. О. Демчук за 4 передплати.
Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської, рефер. Марія Гарбус за 24 передплати.
Саскатун — Відділ ім. Ганки Романчич, рефер. Лорна Семко за 14 передплат.
Оттава — Відділ ім. Л. Українки, рефер. Галина Михальчук за 5 передплат.
Ванкувер — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Маргарита Ременда за 5 передплат.
Тандер Бей — Відділ ім. О. Пчілки, рефер. Марія Пресунька за 7 передплат.
Йорктон — Відділ ім. О. Пчілки, рефер. Орися Піць за 6 передплат.
Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, рефер. Стела Левко за 14 передплат.
Принц Альберт, Саск. — Відділ ім. Кн. Ольги, рефер. Євгенія Палідвор за 6 передплат.
Давфин, Ман. — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Марія Білоус за 6 передплат.
Принц Джордж — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Оля Винничук за 8 передплат.
Виндзор — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Іванна Римар за 4 переплати.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Анна Гудима — Транскона, Ман.	2
Марія Білоус — рефер. в Давфині	1
Марія Кокотайло — рефер. у Смокі Лейк	1
Маргарета Ременда — рефер. у Ванкувері	1
Лорна Семко, рефер. в Саскатуні	1
Орися Піць — рефер. в Йорктоні	1
Докія Воронюк — рефер. в Едмонтоні	1
О. Патринюк — рефер. в Реджайні	1
Кароліна Білик — рефер. у Норт Бетлфорд	2
А. Корчинська — Ричмонд, Б. К.	1
Т. Сидоренко — рефер. в Монтреалі	1
Марія Андрейчук — Давфин	1
Євгенія Палідвор — Принц Алберт	3

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Великодні писанки для журнала „Промінь", що їх дарували з побажаннями для організації і членства Союзу:

Анастасія Шемелюк-Радомська, Едмонтон	$25.00
Відділ ім. Кн. Ольги в Торонто	25.00
Добр. Леся Удод — Вінніпег	50.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Донвел, Саск.	10.00
Відділ ім. Хариті Кононенко — Кадет-Елишем	25.00

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Пересилаю Вам чеком мою залеглість в сумі $20.00. Ця сума вирівнює мою передплату до травня 1982 р.

З приємністю відмічаю, що лютневе (1982) число „Променя" відзначається багатшою тематикою і кращою журналістичною компетентністю. Сподіваюся, що Вам вдасться цей рівень втримати і ще більше його піднести.

Наталя Спольська-Томцьо

— — —

Щоби поліпшити обслугу наших читачів, в бібліотеці Осередку Української Культури й Освіти, ми приступили до підготовки т. зв. „вертікал референц файл", де будуть знаходитися папки із статтями на різні українські теми. Я почала з Вашим журналом, і з дуплікатів старших чисел „Променя" вибираю статті та оприділюю їх до папок згідно теми, напр.: вишивки, ноша, звичаї, визначні жінки, жіноцево в Україні і Канаді, мистецтво і т. п.

Хочу висловити Вам своє особисте признання за дуже вартісний, цікавий журнал. Він дуже багатий змістом, і кожне число має щось цікавого і поучаючого.

Бажаю Вам всього добра і дальших успіхів у Вашій необхідній праці.

З правдивою пошаною,

Орися Трач, бібліотекар

— — —

Висилаю поштовий переказ на $15.00. Поновіть, будьте добрі, передплату „Променя" на 1982 р. а решта — на пресовий фонд.

Хоч ще далеченько до Великодня, але я використаю цю нагоду і побажаю Вам і працівникам „Променя" в доброму здоров'ї дочекати Великодня і весело провести цей День.

Нехай Господь посилає Вам всім здоров'я і витривалість у Вашій нелегкій праці.

З пошаною до Вас,

Ніна Кузьменко

ISSN 0380-2140

ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІДДІЛІВ

за місяць березень:

Ванкувер — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Маргарета Ременда	$150.00
Гамільтон — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Анна Корній	104.00
Оттава — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Галина Михальчук	100.00
Транскона — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. А. Гудима	50.00
Принц Джордж, Б. К. — реф. О. Винничук	40.00
Ст. Кетерінс, Онт. — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Т. Дем'яненко	25.00
Скарборо, Онт. — Відділ ім. Св. Анни	20.00
Розбирн — Відділ ім. Лесі Українки	15.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Лесь і Параска Ступар з Норт Бетлфорд, Саск. дарують з нагоди 60-ліття свого подружжя	$100.00
Єлисавета Лабюк, Канора, Саск.	25.00
П-во В. Дарковичі, Оттава	25.00
Єва Волчанська, Едмонтон	20.00
Ніна Жовкевич, Содбури, Онт.	15.00
Прот. Євген Стефанюк, Гаєс, Саск.	14.00
Анна Коханська, Торонто	10.00
Анна Стреньк, Розбирн, Ман.	10.00
Ангелина Павлик, Вінніпеґ	10.00
Орися Піць, Йорктон	10.00
Валентина Озимчак, Вінленд, Онт.	10.00
Марія Байдак, Ля Салє, Кве.	10.00
Ольга Бел, Едмонтон	10.00
Т. Островерха, Едмонтон	10.00
Мині Левко, Саскатун	8.00
Фред Андрущак, Саскатун	8.00
Марія Чайка, Саскатун	8.00
К. Юрків, Гаєс, Саск.	8.00
Ольга Лихачевська, Торонто	8.00
Марія Кушнірик, Вінніпеґ	8.00
Марія Боднарчук, Мелфорт	8.00
Лорна Семко, Саскатун	8.00
М. Волчанська, Вінніпеґ	8.00
Марія Рудей, Стінен, Саск.	6.00
Павліна Бойчук, Ґримзбі	6.00
М. Кушнірик, Елфрос, Ман.	6.00
Катерина Павлюкевич, Де Па, Ман.	6.00
Добр. М. Керніцька, Вінніпеґ	6.00
А. Бойчук, Вестон, Онт.	5.00
ич, Суррей, Б. К.	5.00
новел, Онт.	5.00
Вінніпеґ	5.00
дмонтон	5.00

: Ніна Кузьменко, Лондон, Онт. Анна вфин, Я. Рудницька, Торгилд, Альта., ив, Саскатун, Наталка Ватсик, Тандер Бей, ан Середюк, Реджайна, Василь Буряник, Вінніпеґ, Марія Боднарчук, Суррей, Б. К., Н. Костюк, Пембіна, Дакота, США, Анна Ревун, Едмонтон, добр. А. Залещук, Реджайна, Варвара Радченко, Монтреал, А. Вакарчук, Монтреал, Ірина Мушка, Оттава.

По $2.00: Гелен Ромач, В. Доброгорська, Транскона, А. Валкевич, Монтреал. Марія Байда, Ля Саль, Кве. — $1.00.

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
ТА ЛІТНЯ ШКОЛА повного заглиблення української мови
ІНСТИТУТ ім. ПЕТРА МОГИЛИ, САСКАТУН,
5-го липня до 7-го серпня 1982

ПРОГРАМА ВКЛЮЧАТИМЕ:

1. Історія українців в Канаді
2. Історія і географія України
3. Українська література
4. Українські народні танці
5. Українська музика і спів: народний, церковний, хори.
6. Дяківство
7. Свята Літургія, релігія і Історія української православної Церкви в Канаді в світлі 1000-ліття хрещення України.
7. Український самостійницький рух в Канаді в світлі року української православної молоді.
8. Гра на бандурі і оркестра
9. Українська розговірна мова (24 години денно)
10. Українська мова — читання і писання
11. Акредитовані курси української мови за програмою середніх шкіл провінції Саскачевану: від 9-ої до 12-ої кл.
12. Український театр — драма
13. Мистецтво і рукоділля:
    — вишиття, кераміка, писання писанок.
14. Висвітлення фільмів з українською тематикою.
15. Спорт, плавання
16. Поїздки і прогульки в терен: на оселю Зелений Гай, Принц Альберт, Норт Бетлфорд, з хором на Службу Божу.

Час на розвагові гри і прогульки залежний від того скільки студентів і які вони будуть. На курси приймативметься молодь у віці від 14 до 17 років. Старші чи молодші за узгідненням з учителями. Професійні учителі і вишколені провідники-виховники. Вимагається від всіх учнів щоб весь час говорили тільки по-українському. Батьки! Без мови нарід перестає бути народом. Втопіть свою дитину хоч на тих 5 тижнів у мову Шевченка, Франка та Лесі Українки. Поверніть рідну мову в рідний дім свій. Пишіть по аплікації не пізніше як 1-го червня 1982 р. на адресу:

MOHYLA INSTITUTE, 1240 Temperance St., Saskatoon, Sask. S7N 0P1